

Zralost dokonalého muže v Kristu

kázáno 14.10.1962, v Jeffersonville, Indiana (U.S.A.)

Je to krásné, že jsme dnes ráno opět zde v kapli. Přeji všem dobré ráno. Doufám, že to bude pro nás všechny velký den v přítomnosti našeho Pána. Tohoto jitra mám poučení. Chtěl bych s touto lekcí hned začít, neboť si myslím, že je důležitá. Chtěl bych lidi uchránit před tím, že by byli netrpěliví. Budou tu muset být dlouho a mnozí stojí. Chci s poučováním začít okamžitě.

Dnes večer bych chtěl hovořit na téma „Vůdce mého života“. Doufám, že dnes večer vás tu opět bude tolik, kolik jen bude možné. Ale máte-li vlastní sbor, chtěli bychom samozřejmě, abyste byli ve svém sboru. Je vaší povinností být tam, kde je vaše místo, aby tam svítilo vaše světlo.

Pokaždé, když se vrátíme sem, doufáme, že se podaří zajistit větší sál a bude více místa. Ale všude narážíme na problémy. Odpovědní bratři jistě zkusili všechno. Šli na úřad; tam byli dobře přijati, byli posláni jinam, a bylo to odvoláno. Tady souhlasili a na jiném místě to zamítli. Ó, jaký je to čas. Ale víte, satan stále bojuje proti tomu, co je pravé.

Rád bych věděl, kde jsi byl, Anthony. Neviděl jsem tě, potkal jsem tvého otce. Díval jsem se přes shromáždění; tvůj otec říkal, že bys tam seděl. Jsme rádi, že tvého otce a tebe máme mezi sebou.

To je bratr Milano z New Yorku. Doufám, až tentokrát půjdu do zámoří, že budu moci krátce navštívit New York, jestliže je to vůle Boží. Velice se radujeme z každého z vás. Pro vás je dobré, že tu jste. A my nebo alespoň já, jsme včera večer měli nádhernou hodinu při kázání na téma „Izaiáš v chrámu“.

Dnes ráno bychom chtěl hovořit nebo lépe řečeno učit na téma: ***Stavba živého chrámu (stánku úmluvy), příbytek živého Boha: Dokonalý člověk.*** – Živý chrám (stánek úmluvy) živého Boha, v němž přebývá.

Dobře vím, že tu mají některé z těch dobrých písní, ale nedostal jsem se sem, abych je slyšel. Dnes večer se pokusím být tu dříve. Má žena mi vyprávěla o bratru Ungrenovi (myslím, že se tak jmenuje) z Tennessee. Včera večer tu byl. Dnes ráno ho tu nevidím, ale domnívám se, že tu někde

je. Rád bych ho slyšel zpívat dnes večer, jestli mohu, buďto tu píseň „Dolů ze Své nádhery“ anebo „Jak velký jsi“. Kdo z vás by rád slyšel bratra Ungrena zpívat? Ó, mám rád dobrý zpěv. Meda mi řekla, že má baryton. Připomíná mi to našeho bratra Baxtera. To je také zpěvák, jak všichni víme.

Myslím, že jsem ho právě našel. Hodilo by se ti to, bratře Ungrene, kdybys dnes večer zpíval? Chtěl bys, jestliže tu zůstaneš? Bude to možné, abys tu zůstal až do večerní bohoslužby? Dobře, ještě ti k tomu řeknu něco bližšího. Nechtěl bych nikomu způsobovat problémy; ale nedalo by se zařídit, že bys sem mohl přijít, až budu kázat o sedmi pečetích? Rád bych to nechal natočit na magnetofonový pásek, abych měl ty písně „Jak velký jsi“ a také „Dolů ze Své nádhery“.

Ó, není to nádherné sloužit Pánu? Nevím, co bych dělal, kdybych nebyl křesťanem. Je přece tak dobré být křesťanem. Nejraději bych poskakoval a výskal ze všech sil. Být křesťanem – myslete na to! Všechno je zakotveno v Kristu.

Vím, že pokaždé vyslovím jméno toho muže špatně. Buď je to „S. T.“ nebo T. S. nebo podobně. Bratr Sumner. Chtěl bych jemu a jeho milé ženě poděkovat. Myslím, že potřebovali asi šest měsíců, aby na stroji napsali „Sedm období církve“. Nyní jsme to dostali napsané, připravené k otištění, a bude to vydáno v knižní formě – „Sedm období církve“. Sestro Sumnerová, ať jsi kdekoliv, jistě nám dovolíš, něco ti za to zaplatit. Byla s tím spousta práce.

Ten rukopis je tak silný. Potřeboval bych asi šest měsíců, abych to přečetl, nemluvě o tom, to vyslechnout z těch magnetofonových pásků, a pak to ještě jednou od začátku projít a vynechat to, co se opakuje, a sestavit to do knihy. Připravíme to a okamžitě pošleme do tisku, neboť myslíme, že je dobré, aby to lidé měli již brzy k dispozici a mohli to studovat.

Billy mi právě před několika minutami ukazoval, když jsem vzadu přicházel, že je to hotové a může to být předáno do tisku.

Tak, sestro, sbor ti za to zaplatí. Nečekám, že bys to dělala zdarma. Anebo až tu knihu dostaneme a určíme za ni nějakou cenu; nějakou cenu určíme, a ty z toho něco dostaneš, jestliže to budou prodávat, ať je to

cokoli. Domluv se, prosím, o tom se zodpovědnými bratry. Ti se postarají o to, abys to dostala. Pán ti požehnej!

Zde sedí naši milí staří sourozenci Kiddovi, je jim skoro 100 let. Potkal jsem je nedávno, a sestra Kiddová řekla: „Tak to bude asi naposledy, co jsem tě viděla, bratře Billy, tolik jsem zestárla.“

Já jsem řekl: „To neslyším rád, když to říkáš.“ Jsou jako babička a dědeček. Milujeme bratra a sestru Kiddovi, každý z nás. Něco to pro mne znamená, když je vidím přicházet do sboru. Milý, starý pár jako oni; a já myslím, že kázali evangelium dříve než jsem se narodil, a já jsem starý muž. Ano, jen pomyslete, oni kázali ještě než jsem se narodil. A nyní jsem tady. Přemýšlím o svém stárnutí, a o tom, nebude-li má práce snad brzy u konce. A když jsem viděl vcházet bratra a sestru Kiddovi, řekl jsem: „Čest buď Pánu!“ Jejich působení je příkladné, posílilo mě to. Ano, když je vidím, to mne opravdu může zase povzbudit. Neboť vidíte, že jsou skoro dvakrát tak staří jako já, a ještě chodí na misijní pole. Dnes ráno přišli dolů a požádali o knihy – chtěli si vzít knihy s sebou a prodávat je. Ptali se na magnetofonové pásky, aby mohli jít a jimi získat duše – a přitom jsou skoro století.

Nuže, kde jsou tvá „křídla“, o nichž jsme mluvili poslední večer. Ano, začínám o tom přemýšlet: Kde jsou?

Kolik je ti let, sestro Kiddová? (81 let.) Kolik let je tobě, bratře Kidde? (82 let.) 81 a 82 let, a stále ještě létají na svých křídlech.

Jestliže se v Ohiu něco děje, pak o tom sestra Kiddová ví, a telefon u nás doma vyzvání. Před několika dny volala: Narodilo se malé dítě, myslím, že malá holčička, která měla střevo a žlučník mimo tělíčko. Lékař nevěděl, co má dělat a obával se provést operaci. My jsme se modlili. (Sestra Kiddová o tom případě informuje shromáždění.)

Lékař vpravil střevo zpět do těla operativním zákrokem a myslel, že nebude moci přežít; ale ona opravdu žila – neměla však volný průchod pro stravu z tlustého střeva. Sestra Kiddová opět zavolala a zase jsme se modlili k Pánu a pak bylo všechno normální. Tady je ona jako svědek a ten lékař také. Je to svědectví, že Pán Ježíš, ten velký Stvořitel, toto učinil. Vidíte, o co satan usiloval. Chtěl ukončit život toho dítěte. A vidíte, že

matka dítěte se vrátila ke Kristu, potom, co se při jejím dítěti stal ten veliký div.

Včera mi volali z Kalifornie. Jeden milý kazatel tam venku, se kterým jsem byl společně, když jsem byl poprvé před lety v Kalifornii, mi telefonoval. Jeho vnuk se narodil se třemi srdečními chlopněmi, a ty se neotvíraly. Vyprávěl jsem mu o tomto případu. Řekl jsem: „Bůh, který mohl stvořit to druhé, a udělat to dobré, jistě může uzdravit tvého vnoučka. Řekni tomu otci, aby byl dobré mysli.“

Otec dítěte byl ve shromáždění, když jsem byl poprvé v Kalifornii – je tomu nyní asi 16 let. To shromáždění tohoto muže velice ovlivnilo. Když se narodilo to dítě, viděli, že něco nebylo v pořádku – bylo modré, a dávali mu kyslík atd. Vypadalo to, jakoby to přežívalo a lékaři je prohlíželi a zjistili, že jeho srdce má tři nefunkční chlopně – vůbec se neotvíraly – víte, pracovala jen jedna chlopeň. On zavolal svého otce a řekl: „Zavolej okamžitě bratru Branhamovi. Požádej ho, ať prosí Krista o pomoc, on to udělá.“ To je ono... Byl ovlivněn tím, co viděl.

Vidíte, o čem jsme včera večer mluvili: správná věc ve správném čase.

Nuže, stále mluvíme a s poučováním nikdy nezačneme, že? Víte, je to jako sirup za chladného rána, hustý, jak jen může být, a všechno je slepeno. Ale my jsme velice rádi, že máme takové společenství.

Nyní bychom se chtěli ztišit a přejít k poučení.

Nevím, můžete-li toto vidět na nástěnce. Možná, když to takto pootočím, že to uvidíte.

Dnes ráno jsem začal pozdě... Ne, ne, o 15 minut dříve, a tak si na to uděláme čas, neboť bychom s tím nechtěli spěchat. Jestliže spěcháte, pak to, co chcete říci, ničíte.

Před několika dny jsem poslouchal záznam, kde jsem něco vyprávěl, a já se stydím – ne za to, co jsem řekl, ale za způsob, jak jsem to řekl – moc rychle. Je to tak, jako když ve chvatu sice trefíme raketou míček, ale cíl mineme.

Právě před několika dny jsem viděl, že uprostřed Louisville se buduje velká zoologická zahrada, a pan Brown byl tam naproti, a té zoo daroval 1 000 000 dolarů. Tedy kdybych ho měl já, pak bych jim to dal, abych ta

zvířata pustili na svobodu. Nevěřím, že je správné, někde něco takto uvěznit. Když jdu do zoo, vidím ta ubohá stará zvířata, medvědy, lvy a jiné; chodí sem a tam, uvěznění na celý svůj život. Víte, člověku to není lhostejné. Jsou zajati inteligencí člověka, který je chytřejší než oni. Vidíte, chytí je a zavřou.

Myslím, že tohle dělá také ďábel. Zmocní se vzácných lidí, kteří putují po širé Boží zemi a strčí je do vězení nějaké denominace, nějakého učení nebo něčeho podobného a tam je pevně sváže. Co je to za strašnou věc. Nemám rád zoo. Ale při pohledu na tato zvířata se necítím dobře. Víte, je to stejné, jako byste všichni byli uvěznění, a snažili byste se osvobodit, dostat se ven, něco pro to udělat.

Nuže, než vejdemo do Slova, obrátíme se k jeho Autorovi a skloníme hlavy.

Náš milostivý Otče, opět jsme se shromáždili tohoto jitra ve jménu Pána Ježíše, Tvého milovaného Syna. Bůh se stal člověkem, přišel na Zemi ke smíření našich hříchů a zemřel – ten Spravedlivý – abychom skrze Jeho spravedlnost, přestože nespravedliví, chtěli bychom být v Něm učiněni dokonalými. Přicházíme a poznáváme, že jsme nehodni, Pane. Není v nás nic dobrého. Všichni jsme ve velikém vězení. Je jedno, v jakém koutě stojíme, vždyť jsme všichni v žaláři. Nemůžeme si navzájem pomoci, ale Bůh ve Své nekonečné milosti sestoupil dolů, otevřel dveře vězení a osvobodil nás. Již nejsme zajatci. Nejsme již v zoo světa, nyní jsme svobodni; jsme venku.

Ó, jak Jej milujeme a klaníme se Mu! Jak můžeme procházet po širých polích Jeho zaslíbení a vidět je před sebou na vlastní oči potvrzená. My vidíme toho velikého Boha věčnosti, jak se před námi rozvíjí a prokazuje jako realita, jak to dělal v dobách starých proroků. Ti věděli, že se mohou v plné důvěře spolehnout na to, že jednoho dne budeme opět napraveni, až tento život pomine a nastane vzkříšení k věčnému životu, který nikdy nepomine.

Naše těla nebudou stárnout a nikdy nezemřeme. Nikdy nebudeme hladovět, a v ničem nebudeme mít nedostatek. My půjdeme s Ním. Chceme Jej slyšet říkat: „Vejdi do radostí Páně, které jsou pro tebe připraveny od ustanovení světa.“ Budeme vráceni do toho stavu, jaký tu

byl než začal působit hřích; přesně tak, když učinil opatření pro Adama a Evu, aby nikdy nestonali, nebo neměli starost. Nyní to připravuje pro nás a On věděl dopředu, že přijdeme. Hřích zapříčinil tu velikou blokádu, a nyní je hřích odňat skrze krev Ježíše. Jsme určeni pro zaslíbenou zemi skrze zaslíbení Boží, které trvá na věky.

Požehnej nám nyní, Otče, při zahloubání do Tvého Slova. Chtěli bychom vědět, jakými lidmi musíme být, abychom tam byli. Pomoz nám dnes v této škole, kdy máme mezi sebou toho velikého Mistra – Ducha svatého, který sestoupil a zjevuje se nám skrze Své Slovo, neboť o to prosíme ve Tvém jménu a ke Tvé cti. Amen.

Tak nejprve bych chtěl, abyste se podívali se mnou do 2.Petr.1. Chtěl bych přečíst část tohoto biblického místa. 2.Petr. 1. A nyní pro vás, kteří máte papír a tužky. Byl jsem ráno upozorněn, že jednou, když jsem otočil hlavu, byl magnetofonový záznam přerušen. Opravdu jsem to neudělal úmyslně a myslím, že jednou bychom měli uvažovat o pořízení síťového mikrofonu, který by se dal umístit na strop. Pak by bylo jedno, kde jste, bylo by to pro všechny kolem dobré. Jednoduše mikrofon připevněný u stropu.

Zatímco mluvím, nebo když si to budete chtít udělat po bohoslužbě, můžete si namalovat ten náčrtek. Kromě toho to tu mám vypsáno. Připnu to tady vepředu připínáčkem, kdybyste si to chtěli někdy obkreslit. Přijďte dnes odpoledne o něco dříve, abychom si o tom mohli promluvit.

Nuže, přibližujeme se k **Sedmi pečetím**. Právě jsme dokončili **Sedm období církve**, a je to poučná zvěst, která zahrnuje lidi spasené krví Pána Ježíše a budou v církevním období na konci pečetí, v tom věčném období církve.

Víme tedy, že máme sedm pozounů, sedm ran, sedm koflíků hněvu, atd., kterých se dotkneme, jestliže k nim dojdeme, ale vyhlížíme po větších prostorách, aby se všichni lidé mohli posadit.

Neměl jsem v úmyslu dělat tento náčrtek, ale nedávno jsem byl s několika drahými přáteli v Kentucky. Šel jsem dolů a myslel, že bych mohl na honu veverek strávit jeden den navíc než skončí sezóna. Byl jsem nahoře v lesích se svým přítelem Charliem. Byl tam on a také Rodney, jeho bratr, a nezahlédl jsem ani jedinou veverku. Myslím, že jsem všechny

zaplašil, když jsem se tam nahoře v těch lesích radoval. Toto mi bylo dáno, chlapci a sestry Nellie a Margie, když jsem vám řekl, že to budu vyprávět také v neděli, když na to přijdu. To je to, co mi přišlo v té zvěsti, o čem bych mluvil, a jak ten zbytek je v tom přesně zakotven. Ó, byl jsem tak rád, že jsem měl tam nahoře v lesích pravého ducha jásání.

Tak, přečtème nyní část z 2.Petr.1:

Šimon Petr služebník a apoštol Ježíše Krista, těm, kteří spolu s námi zároveň drahé dosáhli víry, pro spravedlnost Boha našeho a spasitele Ježíše Krista.

Miluji ten způsob, jak je to tu vyloženo, neboť pohled'te, celé mé téma dnes ráno je založeno na víře. Dovolte mi to přečíst ještě jednou; pozorně naslouchejte:

Šimon Petr služebník a apoštol Ježíše Krista, těm, kteří spolu s námi zároveň drahé dosáhli víry, pro spravedlnost Boha našeho a spasitele Ježíše Krista. Sledujte, Petr zde říká: „Dosáhl jsem této víry, a dopis adresuji těm, kteří dosáhli stejné drahé víry.“ To není pro vnější svět; je to pro církve – pro ty, kteří jsou v Kristu.

Milost vám a pokoj rozmnožen buď skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho. Jakož nám od Jeho Božské moci všechno, co k životu a k pobožnosti náleželo, darováno jest, skrze známost toho, který povolal nás k slávě a k ctnosti; pročez veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastni učinění byli, utekše porušení toho, které je na světě v žádostech.

Nuže, nechte se tím do hloubky proniknout. Dnes ráno nebudu kázat. Chceme jen učit lekci o Boží přirozenosti. Dovolte mi ještě jednou přečíst 4. verš, takže nezbloudíte: *Pročez veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastni byli, utekše porušení toho, které jest na světě v žádostech.*

Vidíte, nyní jsme světu unikli. On tato slova adresuje církvi. Proto jsme tady tohoto rána, abychom zjistili, která je to cesta; jaké jsou Boží požadavky? Není tu ani jedna osoba, která nemiluje Boha, ale ti, kteří si přejí být Kristu podobnější. To je tedy ono.

Já jsem starý bojovník. Pohleďte na bratra a sestru Kiddovi; jsou zřejmě ti nejstarší v této budově. Kdybych se jich ale zeptal, jaká je žádost jejich srdce, odpověď by zněla: „Blíže Bohu.“

Jestliže poznáte Krista, kolem Něho je něco milého, takže budete usilovat o to, být v NĚm úplně.

Promiňte toto odbočení. Před časem jsem mluvil se svou ženou. – Oba stárneme. Řekl jsem jí: „Miluješ mne tak jako dříve?“ Řekla: „Jistěže.“

A já jsem řekl: „Viš, miluji tě tak velice, že bych tě nejraději vzal a vtáhl do sebe, abychom opravdu mohli být jedno.“ Nuže, toto znásobte sty miliony a zjistíte, že věřící, který je zapálen láskou ke Kristu, má přání být v NĚm, neboť je to velká láska; a On nám ukazuje, jak prostřednictvím těchto zaslíbení můžeme být účastníky božské přirozenosti.

Ach, tato smrtelná těla, jak ta mohou být podílníky? Chtěl bych tu něco říci. Před časem mě někdo špatně pochopil. Dostal jsem dopis od sjednocení kazatelů, kde bylo řečeno, že já věřím, že jsme spojeni s dušemi, a musíme opustit životní družku, nejsme-li s ní duševně spojeni, abychom se oženili s jinou, s níž jsme duševně spojeni.

Řekl jsem: „S takovýmto bludným učením nemám nic společného.“ Vždycky jsem byl proti tomu. Tomu nevěřím. Jistěže ne. Věřím, že manželku nebo manžela nám dává Bůh. To je pravda. A pak se stáváme částí toho druhého. To je správné; a než se člověk ožení, měl by si tyto věci rozmyslet a přemýšlet o tom.

Před několika dny se mě ptal jeden mladý muž: „Myslíš, že bych se mohl oženit, bratře Branhame, s touto nebo jinou dívkou?“

Řekl jsem: „Jak je ti drahá?“

On řekl: „Já ji miluji.“

Řekl jsem: „Dobře, nemůžeš-li bez ní žít, pak udělaš dobře, když se s ní oženíš. Ale jestliže bez ní můžeš žít, pak to raději nedělej. Kdyby tě to ale mělo zabít, pak je lépe se rozhodnout pro ženitbu s ní.“

Hleďte, než se oženíte, je všechno dobré a prvotřídní. Ale když jste ženatí, pak nastávají starosti a životní soužení. Proto musíte být spojeni v lásce tak, abyste si rozuměli. I když ji zklameš nebo ona tebe, přesto si vzájemně rozumíte.

Tak to je i s Kristem. Vidíte, musíme s Ním být spojeni v lásce tak, že když o něco prosíme, a On nám to nedá, že to námi ani trošku neotřese. Víte proč? Jediný způsob, jak toho dosáhnout, je, že se stanete účastníky Jeho božské přirozenosti, pak porozumíte tomu důvodu, proč vám to nemůže dát. Neboť tady to vidíte: „My jsme unikli záhubě, ve které je svět skrze žádosti.“ (4. verš)

Podívejme se, komu to je adresováno. To platí církvi. Ti, kteří jsou v Kristu, jsou povýšeni nad tyto věci. Nepovýšili se sami, ale Kristus je tam vzal.

Mým barevným bratřím a sestrám, kteří tu dnes ráno jsou, chci říci: Nechtěl bych nikomu křivdit, ale před časem jsme byli ve shromáždění, nevím, jestli jsem to kdy v tomto sboru vyprávěl; na mnohých jiných místech ano. Tam byla jedna barevná sestra a řekla: „Mohu vydat svědectví?“

„Jistě, sestro, jen s tím hned začni.“

Ona řekla: „Chtěla bych dát toto svědectví ke cti Boží. Víte, nejsem to, co bych měla být, a nejsem to, co bych chtěla být, ale jedno je jisté, nejsem tím, co jsem byla dříve.“ Vidíte, ona byla změněna.

Tak víme, že jsme pronikli ze smrti do života. My se ohlížíme k té propasti, z níž jsme byli zachráněni. Vidíte, nejsme to, co bychom chtěli být; a nejsme ani to, co bychom měli být, ale jsme vděční, že nejsme to, co jsme byli dříve. Jsme na cestě; „unikli jsme zhoubě světa“. My jsme nad to vyzdvižení. Nuže, to jsou lidé, ke kterým On mluví, - k těm, kteří unikli těmto věcem, - zkáze tohoto světa.

2.Petr:1:5-7: Na to tedy samo všecku snažnost vynaložice, přičiňte k víře své ctnost, a k ctnosti umění, k umění pak zdrženlivost, a k zdrženlivosti trpělivost, k trpělivosti pak pobožnost, ku pobožnosti pak bratrstva milování, a k milování bratrstva lásku.

Tak zde nám On zanechal stručný přehled toho, co je třeba činit, abychom věděli, jak to má být. Všichni usilujeme, jak jsem již řekl, více se přiblížit Bohu. Proto jsem dnes ráno zvolil pro sbor tuto zvěst, protože vím, že mnozí lidé sem přicházejí z daleka. Posledního večera jsem se ptal: „Kolik vás tu je odjinud?“ Asi 90% lidí. „Kolik vás přijelo ze vzdálenosti 100 mil?“ Mám za to, že to bylo přes 80%. „Kolik vás přijelo ze

vzdálenosti větší než 500 mil?“ Skoro třetina lidí přijela ze vzdálenosti více než 500 mil. Představte si to! Tak daleká cesta. Nuže, tito lidé nepřijíždějí do sboru, aby byli viděni. Tady není nic, co by svět chtěl vidět, nějaké krásy tady v okolí. Tady jsou všichni obyčejní lidé, chudí, prostě oblečení. Nepořádají se tu žádné velké hudební programy těch tzv. „andělských chórů, varhaní koncerty, nemáme barevná skla v oknech. Stěží se tu sežene místo k stání natož k sezení. Oni kvůli těmto věcem nepřicházejí, ale přicházejí, protože mají v sobě něco, co vidí krásu, kterou přirozené oko nevnímá. Je to duchovní oko, které přijímá krásu Kristovu. To je důvod, proč přicházejí.

Po celé dny, než jsme měli tu bohoslužbu, jsem se modlil. Chodím do lesů, vezmu svou brašnu a říkám své ženě: „Jdu na veverka.“ Beru si tužku a poznámkový blok. A jakmile se rozední natolik, abych viděl, sedím opřený o strom, zvedám ruce vzhůru a říkám: „Pane, co dnes mohu dělat? Co mi chceš dát pro Svě děti?“

Potom, když se dotknu něčeho, co začne ve mně hořet, se něco děje. Jestliže Jeho přítomnost přijde blíže, pak slyším něco hodně vzdáleného, pak to ale přichází stále blíž. Děje se to stále tímž způsobem. Je to Jeho přítomnost, která se zjevuje.

Cele se odevzdej, a po chvíli jsi uvolněn sám od sebe. Potom přijde vidění: „Jdi tam a tam, a čiň to nebo ono.“

Vidíte, začíná to zahlobáním – tvůj duch v Bohu; pryč ze světa, uvolněn od světa, v osamělosti; pak to začne přicházet. Řeknu nějaké číslo nebo něco jiného, jen pozvolna to začíná, slabě to vychází najevo. Potom je to silnější a silnější. Ty tam sedíš, zvedáš ruce vzhůru, nic neříkáš, ale jen zvedáš své ruce.

To první, co víš, že celá tvá bytost je vzata pryč. Potom vidíš věci, které ti On chce dát vědět, ukáže ti věci, které nastanou. Někdy to dospěje až k jistému bodu, a pak se to zastaví. To potom nepřejde do vidění, nýbrž ta biblická místa se spolu začnou spojovat. Vezmu tužku a zapisuji si to, abych to nezapomněl.

Když přijdu domů, prohlédnu si to a zahlobám se do toho. Někdy ten smysl nevidím hned, když to pročítám. Po nějaké chvíli potom je to tady;

zažhne to a děje se to nanovo. Pak vezmu malou knihu podobnou této, a začínám sepsovat, jak nejlépe svedu, co On mi řekl.

Myslel jsem si: „Pane, půjdu do kaple a řeknu jim: ‚Přijďte‘.“ Něco pro ně mám. Takto se to děje. Nemohu to vydat dříve, až když On mi to dal. Tolik k těmto malým poznámkám, do kterých se, jak můžete pozorovat, tady dívám.

Tak jsem s tím začal. Tuto část jsem obdržel teprve před jedním, vlastně dvěma dny tam nahoře v lesích. Petr zde říká, že musíme být podílníky Jeho božské povahy. Každý z nás se snaží vrůst do podoby Boží.

Nuže, až probereme těch sedm pečeti, po čase odeznění sedmi pečeti, vlastně jejich rozlomení – přirozeně víme, co je pečeť; je v tom ukázáno skryté pověření. Na té skice to uvidíme přesně. Rozvazuje to zvěst – něco, co bylo zapečetěno.

Minulou neděli večer jsem kázal na téma „**Klíč**“, a tím klíčem je víra. Ten klíč drží víra; klíč je Písmo a Kristus je dveře. Tak ta víra bere „stěžej“ Písma a otvírá Svému lidu nádheru a dobrotu Boží. Tak svírá víra klíč, kterým otvírá Krista Svému lidu. Odmyká to; zjevuje.

Tak, dnes se pokusíme otevřít cestu stejným klíčem, abychom se stali ctnostným křesťanem k obrazu Božímu a byli živým chrámem, v kterém může Bůh přebývat.

Vzpomeňte si, že Bůh se zjevuje trojím způsobem. Nejprve se zjevil v ohnivém sloupu. Bylo to nazváno **Otcovstvím**. Pak se zjevil tentýž Bůh v **Ježíši Kristu** – On stvořil tělo. Za třetí, smrtí tohoto těla posvětil **církev, ve které může přebývat**. Byl to Bůh nad námi; Bůh s námi, Bůh v nás, tentýž Bůh. To je ten důvod, proč je označován jako Otec, Syn a Duch svatý. Ne tři bohové, ale tři zjevení jednoho Boha.

Kdyby na tohle na Nicejském koncilu jen pomysleli, nedostali bychom se do zmatku, že? To je správné. Ne tři bohové. Lidé nejsou s to porozumět, že Ježíš mluvil k Otci a přesto je řečeno: „ON a Otec jsou jedno.“ Dobře, tam celá ta věc spočívá. Jistě, zrovna skrze to je to zjeveno. Vidíte, nejsou tři bohové, ale tři zjevení. Co to znamená? Bůh se snížil dolů ke Svému stvoření. Bůh chce, aby byl uctíván. Slovo Bůh označuje předmět uctívání. A je to Bůh, kdo usiluje o to, dovést Svůj lid do takového postavení, že by od něho mohl obdržet, k čemu jej stvořil. ON vás stvořil

k tomu, abyste nikdy nebyli ničím jiným než synem nebo dcerou Boží. Jestliže jste nevyužili možnosti být synem a dcerou Boží, minuli jste cíl. Slovo hřích znamená, **minout cíl**.

Jestliže při střelbě do terče, který je vzdálen asi 50 m, trochu skloním pušku a minu cíl o čtyři nebo pět coulů, co je s tím potom? Musím pušku znovu namířit. Je s tím něco špatného. Tak mohu také i víru v Boha minout, jestliže se nestanu křesťanem. Bůh tě stvořil, abys byl křesťan, a jestliže od toho odbočíš stranou, vrať se a nech se vyrovnat. Vyrovnat tě může jen jedna věc, a to je Písmo. Duch svatý tě v Písmu vyrovná, a zavede přímo k cíli.

Zahloubejme se tedy do Slova. Štěpán řekl ve Sk.7. - přečtème to. Nyní mluvíme o chrámu Božím, protože to bude živý chrám živého Boha; to řekl Štěpán v Sk.7, myslím, že od verše 44:

Stánek svědectví měli otcové naši na poušti, jakož byl nařídil ten, který řekl Mojžíšovi, aby jej udělal podle způsobu toho, který viděl. Který přijali otcové naši, vnesli s Jozue tam, kde bylo vladařství pohanů, které vyhnal Bůh od tváře otců našich, až do dnů Davida. Který našel milost před obličejem Božím, a prosil, aby našel stánek Bohu Jákobovu. Šalomoun pak udělal jemu dům. Ale Nejvyšší nebydlí v chrámech rukou udělaných, jak říká prorok: Nebe je mi stolicí a Země podnoží noh mých, i jaký mi dům uděláte? Praví Pán. Aneb jaké je místo odpočívání mého?

Vidíte, v tom stánku úmluvy je místo odpočinutí. Dostane se nám občerstvení atd. V Žid.10:5 Pavel říká:

Protož vcházeje na svět dí: Obětí a darů nechtěl jsi, ale tělo jsi mi připravil.

Co je nyní stánkem úmluvy? Tělo. Bůh přebývá v těle. Bůh ve výsosti určil, když sestoupil na tu horu, že pokud by se hory dotkl vůl nebo kráva, musí to zvíře zemřít. Bůh je svatý.

Poslední večer jsme hovořili o andělech, kteří své tváře zakrývali – o svatých serafínech se svatými tvářemi, kteří ani nevědí, co znamená hřích. Museli v přítomnosti Boží v pokoře zakrývat své tváře a nohy. Svátý Bůh nemůže snést hřích. Tak se té hory, kde byl Bůh, nesmělo nic dotknout. Pak se stal Bůh masitým tělem a bydlel mezi námi v postavě Ježíše Krista,

Svého Syna, Svého stvoření. Pak dal Syn Svůj život a krevní buňka Boží byla rozbita, aby život z té krve mohl přijít na nás.

Jsme očištěni krví. Nuže, naše krev, náš život přišel na svět pohlavní žádostí. Ale krev Ježíše Krista nás čistí, proměňuje naši povahu, tím že na nás posílá Ducha svatého; potom jsme proměněni do Boží přirozenosti, a stáváme se Božím příbytkem.

Ježíš řekl: „Toho dne poznáte, že Já v Otci jsem a Otec ve Mně; Já ve vás a vy ve Mně.“ Nyní víte, jak je Bůh ve Své církvi. Církev má nyní zaujmout Kristovo místo, to znamená, že dále vykonává Jeho službu. „Ten, kdo ve Mne věří, bude skutky, které Já činím, také konat. Maličko, a svět Mě již neuvidí, ale vy Mě uvidíte, neboť Já s vámi jsem a budu ve vás až do skonání světa,“ řekl Ježíš. To je ono. Pokračovat dále v Jeho díle. Bible zde říká, že Štěpán mluvil o Šalomounovi, který budoval chrám a ten Nejvyšší nebydlel v chrámě udělaném lidskou rukou. Neboť „nebesa jsou Mým trůnem a Země podnoží noh Mých. A kde je místo Mého odpočinutí, však tělo jsi mi připravil.“ Amen!

To je ono. „Tělo jsi mi připravil.“ Bůh bydlí v postavě člověka; v něm se sám Svou bytostí zrcadlí – dokonalé uctívání! Bůh v nás, kteří jsme Jeho chrámem a tak Boha zjevujeme. Ó, kdybychom se mohli u toho déle zdržovat, skoro bychom se tím žarem zalkli.

Pamatujte si, Bůh se vždy, za všech časů v člověku reflektoval. Tak byl Bůh v Mojžíšovi; pohleďte na něho – narodil se jako vůdce. V době, kdy se narodil, tam byly děti pronásledovány. Oni se snažili ho najít. Totéž bylo za dob Kristových. On byl v tom čase osvobozen, tak to bylo také s Kristem. Byl dárcem Zákona, Kristus také. Mojžíš vystoupil na horu na čtyřicet dní, obdržel ta přikázání a opět se vrátil. Ježíš strávil 40 dní na poušti, vrátil se a řekl: „Slyšeli jste, že starým bylo řečeno: Nezcizoložíš! Já vám ale říkám, že kdo pohledí na ženu s žádostí, již s ní zcizoložil v srdci svém.“ Všechny tyto různé věci ukazují, že se Bůh sám zrcadlí.

Pohleďte na Josefa! Narodil se jako duchovní dítě mezi svými mnohými bratry. Všichni byli dobří lidé, všichni jsou praotci, ale když přišel Josef, byl jiný než oni. Viděl vidění, vykládal sny, a proto jej jeho bratři nenáviděli. Všechno kvůli dílu, pro které jej Bůh na Zemi ustanovil. Proto ho jeho bratři nenáviděli a tohle již odkazovalo na kříž. A vidíte, byl

prodán svými bratry skoro za třicet stříbrných, vhozen do jámy a byl pro své bratry mrtev. Z jámy byl vytažen, a posadil se na pravici faraona, dozíral na svět oněch dnů, a nikdo nemohl k faraonovi přijít než přes Josefa.

K Bohu žádný člověk nemůže přijít než skrze Krista. Předtím než Josef opustil palác, troubili na pozouny, poslové běželi před ním a hlasitě provolávali: „Padněte na kolena, přichází Josef!“ Bylo to jedno, kde byli nebo co právě dělali, či jak významnou činností se zabývali, museli padnout na kolena, dokud Josef nepřešel.

Až zazní pozoun v jednom z těchto dnů, má se sklonit každé koleno, a každý jazyk vyznávat. Až Kristus, náš Josef, opustí slávu a přijde, bude vaše zaměstnání bezvýznamné, každé koleno se skloní a každý má vyznat, že On je Synem Božím. To je správné.

Ó, vidíme Jej v Davidovi. David, odmítaný král, svržený z trůnu svými vlastními bratry a vlastním synem, šel na Olivetskou horu a hleděl na Jeruzalém a plakal; neboť jeho vlastní lid, kterému sloužil a učil jej o Bohu, ho odmítl, a házeli po něm kamení, plivali na něho a rouhali se mu. Když šel na horu, byl odmítán.

Ó, jaký je to dokonalý symbol na Syna Božího. O 800 let později Svým vlastním lidem odmítaný Král seděl na hoře a plakal nad Jeruzalémem. Co bylo tohle? Bůh se sám reflektuje. Z těchto proroků vyzářoval Kristus. Potom přišel ten Jeden, který byl dokonalostí Boží. Byl to Bůh mezi námi. A od té doby se zjevoval ve Své církvi od Golgaty. Tak, vidíte, jak se všichni snaží stát se příbytkem, chrámem živého Boha.

On řekl: „Nejprve máme víru, ctnost, poznání, sebeovládání, trpělivost, dobrotu nebo blahoslavenství a bratrskou lásku.“ Zcela správně, bratrskou přívětivost, a potom k tomu přidejte lásku. Dovolte mi, přečíst to ještě jednou, tak tomu nyní budete jistě rozumět. Začnu od 5. verše.

Na to tedy samo všecku snažnost vynaložíce, přičiňte k víře své ctnost, a k ctnosti umění (poznání), k umění pak zdrženlivost, a k zdrženlivosti trpělivost, a k trpělivosti pak pobožnost, ku pobožnosti pak bratrstva milování, a k milování bratrstva lásku. Ty zajisté věci když budou při vás a rozhojní se, ne prázdne, ani neužitečné postaví vás v známosti Pána našeho Jezukrista.

Tak Petr nám tu dává přehled, jak toho můžeme dosáhnout. Nyní bych chtěl říci toto: Jsou lidé, kteří mají dávku ctnosti, poznání, moudrosti, trpělivosti atd., to ale neznamená, že jsou křesťany. My učíme jako v nedělní škole. To je pravda. Jsou lidé, ti mají část těchto věcí, kteří se ani jako křesťané necítí. Ale to neplatí, tím ničeho nedosáhnou.

Je to totéž, jako kdyby se kos pokoušel nastrkat do křídel paví pera, aby ze sebe udělal páva. Z toho bude mít jen ostudu. Je lépe zůstat kosem. Kdo se stále snaží tyto věci dělat, aniž by byl křesťanem, ten prostě není na správném místě.

Je to právě tak, jako kdybyste z moruše chtěli sklízet jablka. To není možné, i když je to také strom; ale ten jablka nerodí. Je to tak, jako kdyby se mezek snažil nést vlnu, když by se pokoušel být ovci, přestože je mezkem. Vidíte, on žádnou vlnu nemůže nést. Vlna je darem pro ovci ne pro mezka. Může se pokoušet jednat jako ovce, ale stále zůstane mezkem.

Tak říkáš: „Já mohu jíst jako ovce; mohu se jako ovce chovat.“ Je to jedno, co můžeš dělat, ty musíš být ovci, abys nesl vlnu.

Dovolte mi zde chvíli setrvat. Ovce žádnou vlnu neprodukuje. Ona má vlnu, protože je ovci. Mnozí lidé říkají: „Ach, snažím se být dobrý a činit to správné.“ Sami nesmíte nic tvořit. Ne, to nemůžete. Ovce to nedělá, nikdo ji o to neprosí, od ní se očekává, že bude mít vlnu – ona nese vlnu. Ona to dělá, protože je ovci.

Jestliže jste křesťanem, tak ponese ovoce Ducha. Vy je nebudete sami plodit. Nebudete podnikat nějaké pokusy, abyste to dokázali, nebudete ze sebe dělat něco, čím nejste. Jestliže budete tím, čím máte být, pak k tomu přijdete sami od sebe.

Již jste slyšeli lidi říkat: „Dobře, já ti říkám, že vstoupím do sboru; měl bych přestat lhát.“

Nyní se sami pokoušíte něco zplodit. Ty to nemůžeš udělat, proto vůbec není nutné to zkoušet, již ne; tak jako mezek sám sebe nemůže přimět k tomu, aby nesl vlnu. To nejde. Nebo sup se pokouší žrát z holubem nebo být holubem. Můžete si představit káně, které prohlašuje: „Víte, já jsem holub.“ Zastrčí si pár per a říká: „Koukejte, teď vypadám jako holub.“ Vidíte? Bylo by to úplně nesmyslné.

Tak je to s člověkem, který předstírá něco, čím ve skutečnosti není. Vidíte, to nemůžete dělat. Nemůžete říkat: „Tak se podívejte, ode mne se očekává, že budu mít ctnost a tak ji chci mít. Očekává se ode mne blahoslavený život, tak to budu jednoduše dělat.“

To ty se jen pokoušíš nasadit si pera. Přestože je máš na dosah, nemůžeš ta pera nastrčit na nesprávného ptáka. To nejde. Jen to ukazuje, jak je ten pták pokrytecký.

Můžete si představit staré káně, jak si vezme několik holubích per a říká: „Koukněte se, podívejte se sem, jsem holub.“ Vidíte? Všichni víme, že je to káně. To je. Můžeme říci, že je to káně.

Nuže, touto cestou se nyní pokoušejí vytvořit křesťanství. To nemůžete dělat. To první, co se s vámi musí stát, je znovuzrození. Musíte být proměněni. A jestliže jste proměněni, pak budete novým stvořením. Vidíš, nyní se dostáváš do správného postavení. O ta pera se nemusíš starat; to přijde samo od sebe, jestliže jsi znovuzrozený.

Jak jsem to vždycky říkal: vezmeš prase, vydrbeš ho, oblékneš do smokingu a vyvedeš ho z chlívků; a hned vleze do nějakého marastu a tam se vyválí. Tak vidíš, že to není nic platné. Je to prase, jeho přirozeností je válet se v tom. To je jeho povaha. Ty musíš změnit jeho přirozenost a to ostatní půjde samo od sebe.

Nuže sledujte to, musíte být znovuzrozeni, to znamená, být proměněni. Vy říkáte: „Dobře, bratře Branhame, znám tady jednu ženu, ta nikdy nic zlého neudělala. Je to dobrá žena. Nebo ten pán Takatak, to je dobrý muž, nikdy neudělal nic zlého, nikomu neublížil.“ To vůbec nic neznamená. On může být dobrým sousedem, ale není křesťanem, pokud není znovuzrozen.

Ježíš řekl v Jan 3: „Jedině že by se člověk znovu narodil, jinak neuvidí království Boží.“ Nu, **vidět**, znamená **porozumět**. Ty se na něco díváš a říkáš: „Já to přesně nevidím“, ale míníš tím: „Nerozumím tomu.“ Oni nemohou pochopit, proč se lidé radují. Člověk nemůže porozumět, proč se řeč člověka změní a mluví v jazycích. Tělesný člověk nemůže pochopit, jak ta sláva Boží přichází na oči člověka a ten vidí vidění, a jinému člověku může jistě věci říci a oznámit. ON říká věci, které se stanou. Jak to tu Pán učinil pro nás včera večer.

Přirozený rozum se na to snaží přijít: „Dobrá, co udělal?“ nebo „Jaký trik tu předvedl? Jaký kouzelnický nástroj používá?“ Když vidí člověka, který mluví v jazycích a jiný to vykládá a je řečeno úplně přesně jistému člověku ve sboru, co učinil a co neměl činit, tak se domnívají, že je to nějaký podfuk.

„To mají spolu domluvené.“ Oni tomu nemohou rozumět. Jedině, že by byl člověk znovuzrozen. Jestliže je znovuzrozený, pak je ve společenství s Bohem, neboť je novým stvořením. Ten starý, podezřelý, pochybný charakter, kterým byl, je mrtvý. Nyní je novým stvořením. Tak vidíte, že nemusíte přidávat vůbec nic, protože to je přidáno automaticky.

Vidíte, musíte být znovuzrozeni. Nemůžete být znovuzrozeni, aniž byste měli víru. To souhlasí. To vidíte zde na mém nákresu, označil jsem ten základ. Víra je základem celku. „Neboť bez víry je nemožné líbit se Bohu.“ „Neboť ten, kdo přichází k Bohu musí věřit, že On existuje a že odpálí těm, kteří Jej horlivě hledají.“ Bůh opravdu existuje. A jestliže pochybuješ, že Slovo je pravda, pak musíš čekat tak dlouho, až tomu uvěříš.

Co je hřích? Nevíra. Jsou jen dva elementy, které člověka charakterizují. Je to pochybnost nebo víra. Jedno nebo druhé. Vy jste něčím zaujati a to ovládá váš život. Záleží na tom, kolik víry máte, jak vysoko se můžete vyšvihnout. Ale to první je, obdržet víru. Setrvejte maličko u tohoto základu.

Nuže, víra znamená mít důvěru. **Víra je podstatou věcí, kterých se nadějeme.** Vy jste to již obdrželi, jestliže máte víru, neboť ve víře je to zjeveno. Víra je podstatou věcí, jichž se nadějeme.“ (Žid.11) To je **svědectví** – jaké svědectví? Svaté svědectví.

Proto když říkáte: „Bratře Branhamo, věřím že Bůh je uzdravovatel.“ Dobře, jestliže tomu věříte a jako svého uzdravovatele Jej přijímáte, a nelžete, ale opravdu věříte, že jste Jeho ranami uzdraveni – tedy neexistuje nic, co by vás od toho mohlo odvrátit, to je upevněná věc. Hled'te, můžete mít naději – ale ještě běhat za tím či oním; jestliže však máte víru, pak to víte, neboť to je to svědectví, vy jste to již obdrželi.

Kolik vás dnes ráno slyšelo kázání Orala Robertse? Slyšel jsem jej říkat jedno a potom něco jiného o tom, že existuje víra osvobození, a modlil se

modlitbou víry osvobození. On řekl: „Navažte nějaké spojení, dotkněte se třeba rádia – navažte spojení tím, že se něčeho dotknete.“ Ten muž to řekl, aby lidé měli něco, nač by mohli položit své ruce, aby mohli říci: „Nyní jsem to obdržel, neboť on mi řekl, že se mám dotknout svého rádia. Já jsem to obdržel.“

Vidíte? Nuže, to je pěkné a dobré, ale skutečně pravá víra se nepotřebuje žádné z těchto věcí dotýkat. Hled'te, já bratra Orala nezatracuji, to v žádném případě. On koná veliké dílo a je to zbožný muž. Já si Orala Robertse velice vážím. Je škoda, že takových mužů nemáme více. Ale co chci říci je tohle: Víra nepotřebuje žádnou výpomoc. Víra věří Slovu Božím. Víra nemá zapotřebí něčeho se dotýkat. **Víra přichází ze slyšení Slova Božího**, je zakotvena. To je ono. A víra – jak jsem již řekl – není vzdálená. Víra je nyní zde.

Víte, mohl by nastat takový případ, jako s tím malým dítětem před časem. Ta matka, o níž mluvila sestra Kiddová a ostatní, měla malé mimino, kterému vyhřezly vnitřnosti ven, nemělo průchodné tlusté střevo, aby potrava mohla vycházet – když tato žena slyšela svědectví sestry Kiddové, věřila, že kdyby se mohla spojit se mnou, abych se za to dítě modlil, že bude uzdravené.

Vidíte, Bůh k nám přivádí mnoho lidí. Někteří z nás skutečně Boha prožili; přijďte jen a promluvte si s bratrem Neville nebo někým jiným, s kým se znáte. A někdy prosíme my tyto lidi, aby se modlili za nás. To je to, co bychom měli dělat. Když jsme obdrželi víru, že ten muž nebo žena nebo kdokoli se za nás modlí, mluví s Bohem, pak je naše víra upevněna. Je posilněna.

Ten římský setník šel, aby se setkal s Ježíšem, a řekl: „Já nejsem hoden, abys vešel pod mou střechu. Nejsem hoden; nepovažuji se za hodného.“ Ale řekl: „Můj syn je velice nemocen, řekni jediné slovo, a můj syn bude žít.“

Co to bylo? Ta vzdálenost nehraje žádnou roli, neboť Bůh je všudypřítomný. Bůh je všemohoucí. A všude, kde je Bůh, je také Jeho všemohoucnost. A Bůh, který je všudypřítomný, působí, že je všude. Bůh je právě tak veliký v Německu, ve Švýcarsku a dole v Africe – nyní v této minutě, jako zde nyní. To je ono.

Ten římský setník řekl: „Nejsem hoden, abys vešel pod mou střechu; ale řekni jen slovo.“ Co to bylo? Byla to víra toho římského setníka. On tomu věřil. A Ježíš řekl: „Jdi svou cestou, tvůj syn žije.“ A on šel, cesta trvala dva dny a další den, než dorazil domů, potkal několik svých služebníků. A oni řekli: „Tvůj syn žije.“ A ten římský setník byl velice dojat; ptal se: „Kdy se mu ulevilo?“ Jeden řekl: „Asi kolem 11 hodiny se jeho stav zlepšil.“ Tedy ten setník věděl, že to byl právě ten čas, kdy Ježíš řekl: „Tvůj syn žije.“ A on tomu věřil. Amen (Jan 4:47-53).

Všemohoucí, všudypřítomný, vševědoucí – to je Bůh. Tak, když zatelefonojíte a říkáte: „Modli se!“, je spojení navázáno, a vaše víra Boha přivede. Je to něco, co se skrze modlitbu a Boha uskuteční.

Modlitba víry rychle věci změní. Vytvoří spojení. „Vyslov to slovo; jediné, co od Tebe očekávám, abys vyslovil to slovo, a všechno bude dobré.“ ON tam ani nemusel být. Stačilo jen vyslovit to slovo. Proč? Bůh je všudypřítomný. Je všemohoucí. Je mocný ve světě právě tak, jako na nejvyšším konci nebo na opačné straně. „ON je Bůh a jediné, co máte dělat, žádat Je: Vyslov to slovo“.

Víra pak vykoná zbytek. Tak musíte mít víru jako základ. Všechno křesťanstvo, všechno, co jste, co kdy budete, má svůj základ ve víře ve Slovo. To je důvod, proč věřím ve Slovo. Nemohu svou víru zakládat na něčem jiném. Kdybych přešel k tomu, že bych svoji víru založil na kostele, na kterém bych ji položil? Na katolickém, luteránském, metodistickém, baptistickém, letničním? Kam bych se měl obrátit. To nevím. Oni zamlžují celkový obraz. Ale jestliže svoji víru vsadím na Slovo, pak je zakotvena. Nikdo to nemusí vykládat, je to TAK PRAVÍ PÁN! Tomu věřím. To je ten základ.

Jeden milý lékař zde dole ve městě, je můj kamarád. Jmenuje se doktor Sam Adair. V mládí jsme bývali spolu. Sama znáte. On se mnou po tom vidění mluvil. Řekl jsem mu, kde by měl stavět svůj dům a jak bude vypadat. Zajděte tam jednou a zeptejte se ho, jestli je to pravda. Dva nebo tři roky předtím, než se to stalo, jsem mu řekl, kde to bude. Řekl jsem: „Ty získáš asi tento domovní blok, a mezi ním a tím blokem nebude nic, než ta budova, a to bude ten výchovný ústav.“ Doktor Adair a lékárník ten zbytek z toho dostali. To je všechno.

Doktor Adair naplnil úplně přesně to vidění, když na jednom místě prohlásil: „Toho se 25 let nikdo nemůže dotknout, to patří soudu.“

Řekl jsem: „Doktore, Pán ti to dává pro tvoji pokoru.“

On řekl: „Já nejsem ničeho hoden.“

Řekl jsem: „Ty jsi želva. Zvenčí máš obal, krunýř, zpod kterého vyhlížíš po svých přátelích, ale uvnitř jsi pravým chlapem. Vylez z toho krunýře.“

Řekl jsem: „Bůh ti to dává.“

On namítal: „Já jsem o tobě nikdy nepochyboval, Billy, ale o tomhle musím pochybovat.“

Řekl jsem: „Jdi jen do své kanceláře.“ Tak odešel. Příští ráno mi zavolal a řekl: „Mrazí mě po celém těle.“

Ptal jsem se: „Co se s tebou děje?“ (Bylo to asi v červenci.) Ptal jsem se: „Co je ti, doktore?“

Oznámil: „To místo jsem již koupil, Billy. Včera večer měli v Bostonu schůzi, a dnes ráno jsem to místo koupil.“

Opětoval jsem: „Já jsem ti to říkal.“

Příští den jsem byl tam dole a mluvil s ním, když se mi ta puška roztrhla před obličejem. On řekl: „Myslím, že jsem to říkal již asi tisíci lidí, kteří sem přicházejí.“ Tak jako sem. Co je to? Nuže, když Bůh něco řekne, tak se to stane!

Včera večer přišlo několik přátel. Slyšeli vyprávět o tom vidění o sobovi s rozpětím paroží 42 coulů a stříbrošedém medvědovi. Nevím, kolik lidí za mnou domů přichází, kteří by to rádi viděli. Řekl jsem: „Tady máte měřicí pásmo; změřte si ty parohy. Slyšeli jste o tom, než se to stalo.“ Vidíte! Proč? Jestliže Bůh něco řekne, pak se to musí stát! Ten důvod je, že to má základ.

Nuže, tady je plán spasení. A potom, když se Jeho vidění přesně naplní tím způsobem, jak to bylo předpověděno – a tento sbor zde ví, že to souhlasí – co je potom s Jeho Slovem? To je viditelnější než ta vidění. Jestliže ta vidění nesouhlasí se Slovem, pak je vidění falešné. Ale první je Slovo, neboť Slovo je Bůh. Tak je všudypřítomný. ON to tady řekl, a v Kanadě to uskutečnil. Amen. Vidíte, On je všudypřítomný.

Nu dobrá, nejprve musíte být znovuzrozeni. Potom, co jste znovuzrozenými, máte víru, věříte Slovu. Dokud nejste znovuzrozeni, budete se proti němu stavět. Jestliže máte jen nábožnou náklonnost a trochu lidského poznání, jak máte správně jednat, pak nikdy nebude možné, abyste se Slovem souhlasili. To nepůjde. Musíte být znovuzrozeni a znovuzrození zplodí víru.

Tak dobře, poté, co jste obdrželi víru, pravou víru, dostanete se do stádia vzrůstu. Víte, mnozí lidé jdou k oltáři, modlí se a říkají: „Pane, odpusť mi“, a učiní velikou zkušenost s posvěcením, a mají nádherné prožití. Vstanou od oltáře a radují se. Jdete a říkáte: „Bůh buď chválen, já jsem to obdržel.“ Ne, jen jste začali zaujímat postavení, ve kterém můžete růst. Více není učiněno. Vidíte, to jediné, co jste učinili, je, že jste právě položili základ. Je to tak, jako když chcete stavět dům, a vy uděláte základ a řeknete: „Mládenče, tak jsem to zvládl.“ Vidíte, položili jste základ, na kterém můžete postavit dům. Nyní musíte ten dům budovat.

Právě jsme se dostali k tématu, o kterém chceme dnes ráno mluvit. Zcela správně, u domu musí být nejprve položen základ. Co je základem křesťanství? Víra ve Slovo Boží. To je váš základ. Potom začínáte růst. Začínáte dále stavět na tomto základě. Stavíte-li dům, postavíte pilíře a všechno ostatní. Bratr Wood a někteří jiní ze stavitelů a podnikatelů nám mohou říci, jak stavět dům. Ale já vám řeknu, jak postavíte duchovní dům, ve kterém může přebývat Bůh. ON by vás chtěl udělat Sobě rovným. Chtěl by, abyste byli Jeho věrným obrazem, abyste reflektovali Jeho bytost.

Víte, když se zpracovávalo zlato ještě než měli tavicí pece, museli zlato z rudy vytlouci. Otloukali tu strusku, železo, měď a podobné věci. Pak tepali dále, otočili to a ještě jednou otloukali. Indiáni to tak dělají ještě dnes. Kdy mohou říci, že železo, nečistota a různé látky, jako struska jsou pryč? Jestliže ten, kdo to zpracovával, v tom spatřil sebe jako v zrcadle. Zlato bylo dostatečně čisté a jasné, jestliže ten, kdo to tepal, se v tom viděl jako v zrcadle. Takovým způsobem to provádí Bůh. ON bere to zlato, které našel v zemi, a bije to skrze Ducha svatého, obrací a bije, dokud v tom nespattí vlastní obraz. A k tomu jsme určeni: zrcadlit Syna Božího. A nyní jsme určeni k činění Jeho díla. ON řekl v Jan 14:7+12:

„Ten kdo ve Mně věří, bude činit skutky, které jsem Já činil.“

Vy začínáte reflektovat skutky Kristovy. Ale tak mnozí z nás se pokouší činit skutky Kristovy dříve, než je v nás ta Kristova reflexe. Tak tady je ten problém. Vidíme, že tyto věci se dějí všude. To víte. Já to vím. Všude na cestách vidíme to klopýtání. Nacházíme haldy odpadků kazatelů a křesťanů. Je to proto, že nevešli dovnitř správným způsobem.

Proč tu jsem dnes ráno? Abych se pokusil tento malý sbor a sebe sama učít, jak se můžeme stát příbytkem živého Boha. Kolik vás by to chtělo? Být příbytkem živého Boha. Tak to je to, co máme dělat. Co je to první? Mějte víru a buďte znovuzrozeni – tím je položen základ! Potom, co je základ založen, k tomu něco přidejte. Petr tu říká: „**Přidejte k vaší víře...**“ Nejprve máte víru. Potom k víře přidáte sílu ctnosti. To je další pilíř. Nejprve zbudujte ten základ, víru. Potom přidejte k víře sílu ctnosti. Právě tady nás bude mnoho zakopávat. Ano, přidejte k víře sílu ctnosti. Tím není míněno vést panenský život, víte jako žena nebo muž atd. To s tím nemá vůbec nic společného. Bible říká v evangeliu Lukáše: „Síla z Něho vyšla.“ Je to správné? Jestliže Mu chceme být rovni, musíme mít sílu.

První píseň, kterou jsem si kdy zamiloval, je to jedna z těch největších, je: „Být jako Ježíš.“ Dobře, chci-li být jako Ježíš, pak musím dostat sílu a průchod, aby to mohlo přejít ode mne k lidem, neboť z Něj vycházela síla k lidem. A než můžete jít dále, musíte to nejprve obdržet. Jestliže jste to neobdrželi, pak to z vás nemůže plynout. Není tu nic, z čeho by to mohlo vzniknout. Kdyby se někdo pokoušel z nás vytáhnout sílu ctnosti, byl by ten šek vrácen z poznámkou „nedostatečné krytí“. Nekrytý šek nikdo nepřijme.

Někdo na někoho nahlíží jako na křesťana, a zítra vidí, že si venku počíná jako hříšník. Z toho se mnoho síly ctnosti nezíská. Vidíte, to souhlasí. Ta ctnost v nás musí být. Potom, co jsme obdrželi sílu ctnosti, můžeme ji přidat k naší víře. To je další krok na tom základě.

Nejprve musíte mít víru. Ale víra sama to neučiní. Petr řekl: „Přidejte k víře sílu ctnosti.“ Ten důvod, proč ji nemáte, může spočívat v tom, že mnohé kostely vás dnes učí, že ji nemusíte mít, nebo že ty dny pominuly. „Vy to nepotřebujete, jediné, co vám zbývá učinit, je připojit se ke sboru. Ano, tyto dny pominuly.“

Ctnost – každý ví, co znamená slovo ctnost; a tu musíme mít. Jestliže z Něho vyšla síla k uzdravení té ženy, která byla nemocná, tak očekává tutéž sílu od Svě církve, neboť je naším příkladem. A jestliže On má sílu ctnosti, a dává ji lidem, tak od nás očekává, že budeme mít ctnost, abychom ji dávali dále lidem. A co je ctnost? Ctnost je síla – moc.

Někteří ani v sílu Boží nevěří. Říkají: „To pominulo. Jediné, co lze dělat, nechat zapsat své jméno do knihy členstva. Budete pokropeni nebo polití, pokřtěni nebo co jiného ještě, a to je všechno, co máte dělat.“

Ale Petr tady říká: „Přidejte k tomu sílu ctnosti.“ Nuže, Petr o tom mluví, stavba domu Božího, chrámu Božího. Abyste byli upevněni, potom co jste uvěřili, musíte mít k tomu sílu ctnosti. To je správné. Mějte sílu ctnosti pro celý svět.

Asi před 20 lety jsem kázal jedno kázání. Myslím, že to bylo u kazatele pana Lily. Zvolil jsem ten text, kde Ježíš řekl: „Hleďte na lilie, nenamáhá se, ani nepřede, a říkám vám, že Šalomoun nebyl ve vsi své slávě oblečen tak, jako jedna z nich.“ Podívejte se na lilii. Vyrůstá ze země, a každou minutu saje z půdy živnou sílu. Co dělá s touto silou, která táhne nahoru? Rozvíjí se. Nabízí krásný pohled svým obdivovatelům. Otvírá se pro med, aby včela přiletěla a vzala si z ní svůj podíl. Ona si nestěžuje, prostě to obdržela, aby to dávala dále. Co by bylo, kdyby na ni usedla včelka, a bylo by řečeno: „Nedostatečné krytí“, žádný med. Včelka by se škrábala na hlavě a řekla by: „Co je to za lilii?“

Jestliže jde kolem člověk, který chce najít spásu, jde do kostela, kde se věří, že dny divů pominuly, povede se mu jako jednou Jackovi Coemu, který zašel do jedné restaurace a objednal si veliké menu. Začal pročitat jídelní lístek: „Steak s kostí...atd.“ Řekl: „Dám si steak.“ Tedy dostal odpověď: „Nu, to bylo pro včerejší den. To již nemáme.“ Mohl právě tak dobře jídelní lístek položit a odejít. Tak to je, neboť nabídka nebyla k dispozici. Mohl by jít do jiné restaurace, kde by steak dostal.

Abych duchovní člověk rostl, musí jíst stále více. Musí slovo Boží přijímat do sebe. Věřím každému Božímu slovu. Bůh prostřel stůl, kde budou jíst svatí Boží. ON zve Svůj vyvolený lid: „Pojďte a jezte.“ ON nás sytí Svoji manou. Dává nám vše, co potřebujeme. Ó, je dobré stále jíst s Ježíšem! ON

má všechno. Církev to obdrží. Církev živého Boha je vzdělána do tohoto dokonalého člověka poznáním Krista.

Nuže, musíte mít sílu ctnosti. Řekl jsem, že to první, co si na lilii zamilujete, je její vůně. Ona nehledá své věci. Má vůni. Než může vydat vůni, musí ji mít. Než vydá med, musí jej mít. Než může dát krásu, musí ji mít. Než můžete vydat sílu ctnosti, musíte ji mít. Tak přidejte k víře sílu ctnosti. Amen. Rozuměli jste? Můžeme u toho zůstat ještě dlouho, ale čas nečeká.

Nejprve tedy víra, potom síla ctnosti, a jako třetí k tomu přidejte poznání. Poznání neznamená světskou moudrost, neboť před Bohem je to bláznovství. Poznání k rozsuzování. Co máme rozsuzovat? Správné od zvráceného. Jak posuzujete potom, když se vám dostalo křesťanského poznání k síle ctnosti a k víře? Můžete posoudit, zda je Slovo správné nebo zvrácené. A jestliže můžete odmítnout všechna svá vyznání víry a všechnu nevíru, všechno, z čeho si nárokujete, že jste to dělali, pak máte k víře poznání, že Bůh nemůže lhat. „Každé lidské slovo je lež, ale Mé slovo je pravda.“

Vidíte, nyní obdržíte poznání. Je to nejvyšší poznání. Nemusíte mít čtyři diplomy z několika vysokých škol nebo něco podobného, abyste je měli, neboť všechny tyto ctnosti jsou vám Bohem dány, abyste je vzdělávali na základě vaší víry, abyste dosáhli plného vzrůstu postavy (úplné podoby) pravého živého Božího muže. Přidejte k tomu poznání, a sice poznání Jeho Slova. Musíte skrze poznání věřit tak, že Bůh to, co říká, může také vykonat. Pevně se ve víře držte toho, že dny divů ještě nepominuly.

Abraham věřil ještě ve stu letech. Nenechal se nevírou od Božího zaslíbení odvrátit. Vidíte, jak nepochopitelné se to slovo zdá být? Tady máte skoro stoletého muže, který čeká na dítě, které se mělo narodit v jeho domě jeho ženě, a té bylo devadesát let. Uplynulo skoro padesát let, byla neplodná po celý čas. Žil s ní od jejího mládí. Nyní byly jeho plodící schopnosti u konce a Sářin klín byl rovněž odumřelý, a všechny naděje zmizely. Ale navzdory všem nadějím věřil, neboť měl poznání, že Bohu je možné naplnit všechno, co zaslíbil.

Nuže, jestliže jste obdrželi toto poznání, potom to přidejte ke své víře. Jestliže jste obdrželi pravou sílu ctnosti, potom ji přidejte k víře.

Jdete-li po ulici a chováte se jako křesťan, jednáte jako křesťan - přidejte to k víře. Jestliže máte poznání, pak neříkáte: „Dobře, jednou uvidíme, jestli je toto biblické místo správné. Jestli Sk.2:38 přesně souhlasí s Mat.28:19.“

Dobře, nic nepřidávejte, neboť jste to ještě nepochopili. Co máte dělat? Ještě jste neobdrželi dostatek poznání, abyste věděli o Bohu tolik, že Bible si neodporuje. Ponechte to stranou jak to je, nic k tomu neříkejte. Ale jestliže poznáváte, že si Písmo neodporuje, můžete skrze Boží zjevení vidět, že celé Slovo je složeno z tajemství, a jen skrze Boží poznání je vám to zjeveno. Jestliže pak potvrdíte každé Boží slovo tím „Amen“, tak to přidejte k víře.

Ó vidíte, nyní jste na cestě prožít správný vzrůst. Můžete se rozvíjet. Čím? Vírou, silou ctnosti a poznáním. Vidíte, jak je tento člověk vzděláván? To můžete vnímat, neexistuje žádná cesta, která by vedla kolem toho. Toto je cesta vzrůstu do dokonalého mužného věku Ježíše Krista.

Jestliže soudíte, pak suďte správně; posuďte, jestli je správné nebo zvrácené věřit Slovu. Rozhodněte, je-li správné nebo zvrácené sloužit nějaké nauce nebo Bohu. Posuďte, je-li správné nebo zvrácené prožít znovuzrození nebo přistoupit k nějakému sboru. Začněte správně posuzovat. Jestliže nějaký kazatel řekne: „Dny divů pominuly,“ Bible říká: „Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a až na věky.“

Nuže, čemu budete věřit? Říkáte-li: „Já se držím Boha“ – pak to neříkáte jen tak, ale něco ve vás je – objeví se víra. To je to. Vaše víra říká: „Vím, že On je tentýž. Prožil jsem Jej jako toho stejného.“

Tedy neexistuje nic, co by vám to mohlo vzít. „Vím, že On je realita.“ Přidejte to ke své víře. Položte to na ten základ. Právě potom v království Božím správně pronikáte kupředu. Nyní jste dosáhli tohoto bodu. To je dobré. Pak ale může kazatel nebo někdo jiný říci: „Ty věci, které čtete v Bibli, byly určeny pro jinou dobu.“ Namítají, že tyto věci dnes již nepotřebujeme, již nejsou nutné. Ale my jsme si té nutnosti vědomi. Oni říkají: „Uzdravování nemocí a mluvení jazyky ve shromážděních již nejsou třeba, aby se sbor udržel. To již nepotřebujeme.“

K tomu jsem si poznamenal biblické místo, ale nevím, zda ho mám číst již teď. Ale někteří lidé říkají: „Nevíme, jestli tomu máme věřit ještě dnes.“

Považují za důležité jen něco. Chtějí se učit správným způsobem mluvit před shromážděním; máme chodit na psychiatrické testy, aby mohli posoudit náš rozum a schopnosti, zjistit, zda je naše inteligence na dostatečné výši a způsobila k vykonávání tohoto úřadu.

„Myslím“, říkají, „že máme nepočtenější posluchačstvo. Budujeme naši organizaci.“

My žádnou organizaci nebudujeme. Já tu dnes ráno nejsem, abych zakládal nějakou organizaci! Kristus mě nikdy neposlal budovat organizaci! Kristus mne poslal vzdělávat lidi k plné zralosti mužného věku Kristova, aby byli pevnou stavbou skrze Jeho Slovo, abych lidi zavedl do tohoto postavení. Ne, zakládat organizaci nebo velkou denominaci, nýbrž vzdělávat ty jednotlivce za syny a dcery Boží. To je smyslem toho.

Připojte k víře sílu ctnosti a k ctnosti poznání. Dobrá, nyní se dostanete do určité pozice. Jestliže říkají: „Dobrá, dnes tomu nemusíme věřit“, tak to máte přesto dělat. Musí to být. Písmo nemůže lhát a Bible říká, že žádný vlastní výklad neexistuje. Musíte tomu věřit tak, jak je to tam napsané. Vidíte, tyto věci musíte obdržet. A jediná cesta jak to získat, je, mít Boží poznání. A z nebes přicházející poznání je potvrzeno Slovem.

Vidíte, musíte věřit a nemůžete mít nějakou zdánlivou víru. Vidíte, říkáte-li: „Já to mám“, nejste kos, který si nastrká paví pera, neboť ta stejně rychle vypadají. Nenarostla přirozeně; jsou jen nastrčena. Myslím na to, co říká David zde v 1. Žalmu: „...bude jako strom štípený při vodách tekutých.“ On zná ten rozdíl mezi „být zasazen“ a tím „být zastrčen“.

Jako starý dub; byl zasazen, vítr jím zmítá sem a tam, a je pevně zakořeněn. Ale vezměme si nějakou hůlku, která se zastrčí do země; nevíte, co se s ní stane. Nemá kořeny, nemá žádný základ. Vidíte? Tak se vede lidem, kteří přicházejí ze semináře nebo z biblické školy.

„Nuže, doktor Takatak mne ordinoval za kazatele.“ Je úplně jedno, kdo to udělal. Do toho jste se narodili skrze Krista svou vírou. Jste znovuzrozeni a vrozeni do toho. Potom, co jsi dovnitř vrozen, On od tebe očekává, že tyto věci k tomu přidáš. Jen vytrvej a přidávej ty věci k tomu. Nyní právě tím směrem kráčíme dále.

Pokud se týče poznání, o kterém musíme mluvit, je to něco jiného, je to božské poznání. Ztratila dnes Bible svůj význam? Vidíte, mnoho lidí vám

řekne, že Bible to nemíní tak přesně. Pokud Bůh nade mnou bdí, a napravuje mě v mém hříchu; jestliže jsem synem Božím, pak to dělá takto: Když uděláš něco zvráceného, On tě opraví. Jestliže je Bůh s tebou tak přesný, že nad tebou bdí a napravuje tě, oč více bude bdít nad Svým Slovem, které je naším příkladem; kterým je On sám.

„Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo... a to Slovo se stalo masitým tělem a přebývalo mezi námi.“

Slovo je zjevení Ježíše Krista; to říká Bible, Kristus je zjevený ve Svém Slově. A jestliže bděl nad tebou, když jsi přestupoval zákon, a odsoudil tě za to, oč více bděl nad Svým zákonem, kterým tě odsoudil?

Věřím v pravé poznání v Duchu svatém. Poznání v Duchu svatém bude vždy posilovat Slovo tím „Amen“. Jestliže dáte stranou věci, které Bibli zdánlivě odporují, posadíte se a zahloubáte se do toho v modlitbě, pak jako první vnímáte, že Duch svatý začal působit. Po čase vidíte, že se to navzájem spojuje a pak je vám to jasné. To je poznání.

Někteří říkají: „Nu dobrá, Bible říká, že On je tentýž včera, dnes a až na věky.“ A sbor řekne: „V jistém smyslu je tentýž.“ Právě jste vyhloubili propast. Ne, On je tentýž! Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes a až na věky! Vždyť On se vůbec nezměnil. ON žije ve Své církvi a koná tytéž věci jako tehdy. „Na maličko“, jak jsem již před chvílí citoval, „a svět Mne více neuvidí, ale vy Mne uvidíte. Neboť Já budu s vámi a ve vás až do konce světa.“

Opět řekl: „Skutky, které Já činím, budete i vy činit.“ Dále řekl: „JÁ jsem ten vinný kmen a vy jste ratolesti.“ A ratolest žije jen z života ve vinném kmenu. Cokoli je ve vinném kmenu, to se projeví v ratolestech. Čest buď Bohu! Potom je Kristus tentýž včera, dnes a až na věky; to projevuje život Pána Ježíše Krista. Amen!

Poznání, avšak ne to světské, to se rozumí. Ne světské vědění. Vidíte, neboť víra nemůže být dokazována rozumem. Bůh ti zjeví jistou věc, která se stane; každý vědec na světě může tvrdit opak, že k tomu nedojde, ale ty tomu přesto věříš. To rozum nedělá. Bible říká, že rozum máme dát stranou. Vírou myslet nemůžeš. Víra nemá žádné dokazování. Víra ví, na čem je. Víra jedná! Víra pevně drží! Nepohne se. Nic jí nemůže pohnout. Nestarám se, kdo stále tvrdí toto nebo ono; to ji nemůže ani trochu změnit.

Ona tam stojí pevně. Čekej, čekej, čekej, to vůbec nevádí, ona tam stojí pevně založena.

Bůh řekl Noemovi věci, které měly nastat, a on tomu uvěřil. Bůh řekl učedníkům, že se stanou jisté věci, měli směřovat k Letnicím a čekat; stáli tam pevně zakotveni.

Dobrá, to je poznání, ne světské vědění, je to nebeské poznání; a jestliže Bůh je pramenem všeho poznání a Slovem, jestliže jste obdrželi nebeské poznání, potom věříte Slovu, a rozumíte všemu skrze Slovo.

Kvůli té daňové záležitosti, do níž byl sbor zavlečen, respektive já, jeden z těch mužů mi jednou při malém výslechu řekl, že nic nezákonného nemohou odhalit. Řekl jsem: „Když tady není nic nezákonného, proč mi nedáte pokoj?“

Přešel to, a rozhovořil se o některých místech Písma. Řekl: „Pane Branhame, já jsem znalec Bible.“

Řekl jsem: „To rád slyším.“

Pokračoval: „Rád bych věděl, jaká pověra se váže k těm kapesníkům, které rozesíláš a necháváš si za ně platit; ta pověra o modlitbě nad kapesníky a jejich rozesílání; požehnané šátky, jak to nazýváš. A potom si za to necháš zaplatit.“

Řekl jsem: „Ne, můj pane, za to mi nikdo nic neplatí.“

A on řekl: „Přesto je to pověra.“

Odpověděl jsem: „Vy to nazýváte pověrou? Před chvílí jste mi řekl, že jste znalcem Bible.“

Potvrdil to: „Ano, jsem.“

Řekl jsem: „Citujte mi Skutky apoštolů 19:11.“

Chytil se do svého vlastního poznání a snažil se změnit téma. Řekl jsem: „Tedy mi citujte Jana 5:14.“ Nemohl. Řekl jsem: „Pak tedy Jakuba 5:14.“ Také nemohl. „Znáte Jana 3:16?“ Co je vědění, moudrost, otevření se světu...

On řekl: „Pane Branhame, vy se pokoušíte tento případ podepřít Bibli. My to vyšetřujeme podle zákonů této země.“

Odpověděl jsem: „Pane, nejsou snad zákony tohoto státu zakotveny v Bibli? Jen pak mohou být spravedlivé.“ Amen.

Jistě, musíte mít poznání, ale ne to světské, nýbrž duchovní poznání Slova. Vy víte, co Bůh říká. Čiňte to, co říká Bůh – to je správné. Potom, jestliže jste je obdrželi a můžete věřit všem těm věcem, že On je tentýž v každém způsobu – Slovo to říká, je to pravda – a potvrdíte každé slovo výrokem „Amen, je to správné“; pak to přidejte ke své víře.

Když se někdo snaží tvrdit, že Bible ztratila svou sílu, a něco takového jako křest v Duchu svatém neexistuje, to nepřidávejte. S tím to nepůjde. To selže. Je to tak, jako bychom házeli jíl na skálu, nebude to držet. Opadá to.

Pak lidé prohlašují: „Dnes se už Bibli nedá věřit.“ Dejte pozor, to jste poslouchali již dlouho. Ten výrok: „Bibli se nedá věřit.“ Nuže, jestliže tohle máte v hlavě, pak se to nesnažte k tomu přidat, neboť to nepůjde. Celá budova se jistě zhroutlí. Bible musí být držena pohromadě Duchem svatým, míním tím, musí jí být spojena, jako zdivo maltou.

Víte, že vulkanizovaná pneumatika drží déle než nalepená záplata. Stačí trochu tepla a stará záplata na té duši se při rychlé jízdě uvolní.

Vidíte, tady je ta příčina při mnohých lidech; snaží se zakládat své poznání na světské moudrosti, upevnit je trochou starého světského klihu. Když ale přijdou zkoušky, říkají: „Nu, snad jsem jednal nesprávně.“ Potom vzduch unikne a vy jste během několika minut prázdní. Všechno vaše jásání a poskakování vám nebylo nic platné. Lidé vás vidí opět ve stejném bahně. Tak to je.

Ale když tu stojíte s dostatkem tepla Ducha svatého, pak On vás s tou duší spojí v jedno. To je ono. Ty a ta duše budete jedno. Když vytrváte, až vy a každé zaslíbení Boží budete jedno, pak to přidejte k vaší víře. Jestliže to neuděláte, pak k tomu raději vůbec nic nepřidávejte.

Vy říkáte: „Ale tomuto slovu se nedá věřit.“ Nepokoušejte se tohle přidávat. To říkají ti, jimž se základ rozpadl. Tak se vedlo Uziášovi, jak jsme slyšeli včera večer, když Izaiáš viděl, že základ muže, kterému důvěřoval, se rozpadl – on byl stížen malomocenstvím. To nebylo dobré. A nyní se říká: „To bylo jen pro dvanáct apoštolů.“

Jednou večer jsem byl dole u bratra Wrighta. Myslím, že je tu někde vzadu. Byl tam jeden kazatel. Celkem tam byli čtyři nebo pět kazatelů, a já jsem s nimi mluvil. Jeden kazatel povstal a řekl: „Chtěl bych něco říci vám, milým lidem. Ó předpokládám, že jste milí lidé.“ Řekl jsem, (nebo jsem to již někomu vyprávěl): „Jeden sedí tady. Dávej pozor!“ Juni Jackson. Právě skončil svou řeč. Mluvil o Boží milosti. Ten kazatel čekal a jen hořel, aby se dostal ke slovu. Vstal a řekl: „Chtěl bych vám říci, že pan Branham je antikrist“, a v tomto duchu pokračoval. Několik ostatních kazatelů vyskočilo. Já jsem řekl: „Počkejte chvíli, nic neříkejte, milí bratři, on tu stojí sám, a nás je celá skupina. Dopřejte mu klid, on mě zatahal za vlasy a ohnal se po mně.“ Sám jsem čekal na to, že bych něco řekl, ale nevěděl jsem, co bych měl dělat.

On opakoval: „Pan Branham je antikrist“, a dál říkal všechno možné. Například: „Bible říká, že křest Duchem svatým byl jen pro dvanáct apoštolů. Jen oni obdrželi křest Ducha svatého.“ O Božím uzdravování řekl: „Dar uzdravování mělo jen těch dvanáct. My mluvíme, kde Bible mluví, a mlčíme, kde mlčí Bible.“

Čekal jsem, až se vyžvanil, asi půl hodiny, a řekl jsem: „Počkej chvíli. Tolik jsem si toho tady napsal. Dej mi příležitost ti odpovědět.“ A když jsem povstal, řekl jsem: „Ten pán zde řekl, že mluvil, kde mluví Bible – jeho sbor tak učí – a že byl tiše, kde Bible mlčí. Všichni jste svědky.“

Oni přitakali: „Ano.“

Řekl jsem: „Tedy on se domnívá, že to bylo jen těch dvanáct, kteří obdrželi Ducha svatého. V mé Bibli je psáno, že tam při prvním vylití Ducha bylo 120 lidí.“ Amen! Vyhod'te toto vědění ven, vidíte!

Řekl jsem: „Tomu by odpovídalo, že Pavel Ducha svatého neobdržel, ačkoli řekl, že Jež obdržel.“

Když šel Filip do Samaří, tam byli jen pokřtěni na jméno Pána Ježíše; ale Duch svatý na ně ještě nesestoupil, a oni poslali pro Petra a Jana, ti přišli, pokládali na ně ruce, a Duch svatý na ně přišel. Myslím, ty přece věříš, že jich bylo jen dvanáct. Ve Sk.10:49 je zpráva o tom, že Petr byl na střeše domu a viděl vidění, aby šel ke Korneliovi, a zatímco Petr ještě mluvil, padl Duch svatý na všechny, kteří ta slova slyšeli.“

Řekl jsem: „Bible stále ještě mluví; ale kde zůstal tvůj sbor?“ Stále ještě zastává to své „může být“. Vidíte, to je správné.

Řekl jsem: „Pokud jde o Boží uzdravování, tak se říká, že ten Boží dar mělo jen dvanáct apoštolů. Bible říká, že Štěpán šel do Samaří, vymítal ďábly, uzdravoval nemocné a ve městě bylo mnoho radosti – a on nebyl z těch dvanácti apoštolů. Nebyl apoštolem, ale diakonem.“ Amen.

Řekl jsem: „Pavel také nebyl jedním z dvanácti, kteří čekali na vrchní síni, a měl dar uzdravování. Nyní se podíváme na dar uzdravování asi o třicet let později, když ještě v Korintu nařídil, aby dar uzdravování byl činný v Těle Páně. Moudrost, kterou se naučíte z nějakých knih, raději vyhoďte do odpadkového koše. Přijďte k této moudrosti, k té jediné, o níž Bůh říká, že On je tentýž včera, dnes a až na věky!“ Řekněte „Amen“!

To není jen pro dvanáct apoštolů, je to pro všechny. Jestliže jste obdrželi tento druh víry, jestliže vaše víra každou maličkost potvrdí tím „Amen“, pak říkáte „v pořádku“ a přidáte to k tomu základu.

Za čtvrté k tomu přidejte sebeovládání. Tedy, nejprve máte víru. Nejdříve musíte mít ji, potom k tomu přidáte sílu ctnosti, když je to pravý druh síly ctnosti. Potom k tomu přijde poznání, jestliže jde o pravý druh poznání. Nyní k tomu musíte přidat sebeovládání. Ovládat sebe sama neznámá: každý zde přestane pít alkohol. Ne, ne. Sebeovládání neznámá protialkoholní léčbu, ne v tomto případě. Toto je biblické sebeovládání – sebeovládání skrze Ducha svatého. Tamto spadá do tělesné oblasti. Ale my mluvíme o sebeovládání v Duchu svatém, to znamená, jak držíte svůj jazyk za zuby, že nejste žádní žvanilové; jak kontrolujete svoji mysl, že nevyletíte pokaždé, jestliže někdo mluví proti vám.

Ó Pane, mnozí z nás se již vzdávají, ještě než vyrazíme kupředu. Není to tak? A potom se divíme, proč Bůh ve Své milosti nečiní žádné divy a znamení, jak to činíval. Přidejte k tomu sebeovládání. Sebeovládání – odpovídáme dobromyslně, když s námi jiní hovoří hněvivě.

Někteří říkají: „Vy tam, jste přece se „svatozáří“. Nevybuchujte, nehrozte pěstmi; ne, nedělejte to, nýbrž mluďte s láskou Boží v sebeovládání a v dobrotě. Není to to, co byste chtěli být? Jestliže vás rozčilují, nevracejte to. Nechte Jeho být Svým příkladem.

Když ďábel řekl: „Když jsi Synem Božím, proměň tyto kameny v chléb.“ Ježíš by to mohl udělat, aby ukázal, že byl Synem Božím; ale On se ovládal. Když Jej nazvali „belzebubem“, řekl: „JÁ vám odpouštím.“ Je to tak? Plivali Mu do obličeje a nejraději by Mu vytrhali vousy a křičeli: „Sestup s kříže!“

ON řekl: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“ ON měl ten dar, věděl všechny věci, „neboť v Něm přebývala plnost Božství tělesné“.

Viděli Jej činit divy, neboť lidem říkal, co je s nimi zvráceného atd., jak se to děje i zde. Zakryli Mu hlavu a oči, bili Jej do hlavy a říkali: „Prorokuj nám, kdo tě udeřil, pak Ti uvěříme.“ ON měl sebeovládání.

Nuže, jestliže jste takové sebeovládání obdrželi, připojte to ke své víře. Jestliže stále jen explodujete, jste drzí, hádáte se, křičíte a setrváváte v tom, to nemůžete přidat, to nejde. Vidíte, to se nedá vulkanizovat. To nejde. Ne, nemůžete vzít kus gumy a přivařit ji na železo. Ne, to musí být pružné, jako guma.

A jestliže vaše víra a sebeovládání je stejného druhu sebeovládání v Duchu svatém, jako měl On, pak se to s Ním spojí. Jste začleněni do Těla Páně. Jestliže je vaše síla ctnosti rovna Jeho síle ctnosti, jestliže vaše poznání je Jeho poznání, potom to bude přidáno k víře.

„Jdu, abych plnil Tvou vůli, ó Bože.“ Se slovem Otce zvítězil nad každým ďáblem. „Nebe a Země pomínou, ale Mé slovo nepomine.“ Vidíte, pokud jste obdrželi tento druh poznání, pak se spojí s vaší vírou. Jestliže jste obdrželi správné sebeovládání, jaké měl On, pak se to spojí. Jestliže nemáte tohle, ale jen věc udělanou lidmi, víru napolovic rozumovou nebo sebeovládání, kdy ještě říkáte: „Ó, měl bych ho skolit, ale raději to neudělám, neboť mé jméno by se mohlo dostat do novin.“, to není to sebeovládání, o němž mluví On. Nepokoušejte se tohle k tomu přidávat; to nejde. Ale jestliže v tichosti svého srdce můžete každému opravdu odpustit, to vám přinese pokoj. Nechte všechno za sebou. Pak se to spojí. To můžete přidat ke své víře.

Není divu, že církve přichází zkrátka. Když říkám: „Čiňte pokání a dejte se pokřtít“, to říká Bible, „na jméno Ježíše Krista“ a člověk, který věří v trojjedinost, to odmítne a říká: „Tenhle starý antikrist; to je jeden z těch ‚Jméno Ježíš‘ nebo z hnutí ‚Jesus only‘“.

Dejte pozor, nyní nemyslím na sebeovládání. Proč nepřijdete a neřeknete: „Proberme to spolu, bratře Branhame. Chtěl bych v tom mít jasno.“ Pak přijďte a naslouchejte, a potom vám to bude správně objasněno. Pak jdete a v několika minutách vám to bude jasné v Boží blaženosti. Jestliže ale volně poletujete a opíráte se o nějaké závěry, to není správné. Vidíte, jestliže to děláte, neobdrželi jste biblické sebeovládání, abyste správně odpověděli. Potom, co jste tohle všechno obdrželi, můžete to přidat ke své víře.

Za páté bych chtěl přidat k vaší víře trpělivost. Bible říká: „Jestliže jste obdrželi víru, ta působí trpělivost.“ Jako další je do této postavy zařazena trpělivost. Víte, že Bůh může ve Své stavbě použít jen opravdový materiál. Vidíte, jak jsme ukráceni, bratři. Zkuste se, kde stojíme. Prožíváme radosti, jásání a jiné, neboť máme víru. Ale když nedospějeme k těmto věcem tady, nemůže nás Bůh do této postavy zabudovat. Nemůže nás na toto místo zařadit. I když všechny ostatní věci máme, padneme a zřítíme se i s tím.

Trpělivost, s čím? Jaká trpělivost? Nejprve musíte mít trpělivost s Bohem. Jestliže máte opravdu pravou víru, budete mít pravou trpělivost, neboť víra působí trpělivost. Jestliže Bůh něco řekne, pak tomu věříte, že? Pak jste obdrželi trpělivost.

„Tak jsem Jej včera večer prosil, aby mě uzdravil, ale dnes ráno jsem stále ještě nemocný.“ Ó, jak málo trpělivosti! Bůh mluvil k Abrahamovi, a ani po pětadvaceti letech se žádná známka toho neprojevila, ale on tomu ještě věřil. Byl s Bohem trpělivý. Stále Jej měl před očima. Nechť On je tím, po čem nejvíce bažíte. Nemůžete přes Něho prostě nevšímavě přejít, tak Jej máte před očima. ON to zaslíbil a stane se to. To je správný postoj.

Noe měl trpělivost. Měl opravdu Boží trpělivost. Bůh řekl: „Zničím svět vodou.“, a Noe kázal asi 120 let. Měl mnoho trpělivosti, neboť z nebe nepadala ani rosa. Ještě nikdy nepršelo. Celých 120 let bylo tak prašno jako vždycky, ale Noe byl trpělivý.

Bůh vaši trpělivost zkouší. Tak to je. Potom, co mluvil s Noem, řekl: „Noe, chci, abys vešel do korábu. Postarám se, že dovnitř vejdou i zvířata. Chci, abys šel až nahoru a díval se z okna na špiči střechy. Vejdí tedy. Chci,

abys těm lidem řekl, že zítra se stane, co jsi kázal 120 let. Dobře, jdi nyní nahoru a pověz jim to.“

Co bylo to první znamení? Noe vešel do korábu. Žádný déšť tam nebyl. Noe se připravil, možná, že oblékl plášť do deště a díval se ven. Příští den řekl své rodině, snachám a ostatním: „Zítra uvidíte něco, co jste ještě nikdy neviděli, neboť celé nebe bude černé, bude hřmít a blýskat se. Boží veliký meč projede nebem. ON odsoudí tuto hříšnou společnost, která nás 120 let odmítala. Dávejte pozor a dívejte se!“

Někteří polovičně věřící stáli kolem a nechtěli vejít. Jak víte, ti jsou mezi námi ještě dnes. Přišli a řekli: „Ten starý muž by mohl mít pravdu. Půjdeme nahoru a několik dní nebo hodin počkáme a uvidíme.“

Příští den místo černých mraků vyšlo slunce jako vždycky. Noe se podíval ven a řekl: „Vidíte, ještě se žádné mraky neobjevily.“

Někdo přišel a řekl: „Hahaha, já jsem věděl, že jsi jeden z nich. Vidím, že jsi tady ještě.“

„Dobře, promiňte, prosím, pane; ale vy jen nadšený, hahaha.“

Avšak Noe měl trpělivost a řekl: „Když se to nestalo dnes, bude to zítra.“ To souhlasí. Proč? Bůh to tak řekl!

„A kdy ti to řekl, Noe?“

„Před 120 lety. Ano, je to již dlouho, proto tu nyní čekám.“ Vidíte, mezitím jsme pochopili, že Bůh nechává také církve čekat, ale naplní se to, nestarejte se. Zaslíbil to. Již pokud jste čekali na vzkříšení. To se uskuteční, nedělejte si starosti; Bůh to zaslíbil. Jen trpělivě čekejte. Možná zesnete, snad si ještě trochu odpočinete, než se to stane, ale v tom čase se probudíte. ON to zaslíbil.

Vy víte, co míníme tím odpočnutím ve smrti. Co my označujeme jako smrt, je jen krátké odpočnutí nebo spánek v Kristu. Něco takového jako umírání v Kristu neexistuje. Život a smrt neexistují společně. Jen si krátce pospíme, z toho nás nemohou probudit naši přátelé. ON je jediný, kdo může probudit. „On bude volat, a já mu odpovím,“ řekl Job. Job odpočívá již 4000 let. Jen si nedělejte starosti, on se probudí. On ještě čeká.

Noe čekal; čtvrtý den se chýlil ke konci – déšť nepřicházel. To je v pořádku, stane se to. Mohu slyšet, jak paní Noemová přichází a říká: „Jsi si tím tak jistý, tatínku?“

„Něco takového již neříkej.“ On měl trpělivost, protože měl víru. Ano, měl sílu ctnosti. Měl poznání, že Bůh má pravdu. Měl sebeovládání. Nebyl nejistý a neříkal: „Tak nevím, co to má znamenat. Jsem zesměšněn.“ Ne, ne. „Lidé ode mne nechtějí nic slyšet. Půjdu ven a začnu znovu.“ Ne, ne. On měl trpělivost. Bůh to zaslíbil; Bůh to učiní. Bůh to učiní, protože to řekl.

Mohu vidět, jak přichází jeho syn a říká, zatímco Noema hladil po jeho dlouhých šedivých vlasech - víte, že mu bylo několik set let: „Vím, jsi starý patriarcha. Mám tě rád, tati, ale není možné, že by ses trochu mýlil?“

„Ó ne, ne!“

„Jak to?“

„Bůh to řekl!“

„Dobrá tati, ale sedíme již šest dnů v tomto velikém suchém korábu. Je zvenčí a zevnitř celý vysmolen, a celé roky jsme na tom pracovali; ty jsi tam stál a kázal, zešedivěl jsi a vlasy ti vypadaly. Teď tu stojíš a pokoušíš se říkat něco, čemu se lidé smějí a hází na náš koráb shnilé ovoce a jiné věci. Podívej se přece, co děláš.“

„Bud' trpělivý, synku.“

„Jsi si jist?“

„Bude pršet!“

Jeho snacha řekla: „Otče, víš, já...“

„Bude pršet!“

„Ale na to čekáme celou tu dobu; všechno jsme připravili, a před týdnem jsi řekl, že brzo bude pršet. A nyní jsme tady a všechny dveře jsou zavřené. Chodíme tady, a na nebi stále ještě září slunce.“

„Ale bude pršet!“

„Odkud to víš?“

„Bůh to řekl.“

Hleďte, jestliže jste to obdrželi v tomto způsobu, přidejte to k tomu. Ale jestliže to tak nedostanete, pak to nezkoušejte přidat k tomu. To nejde. Při uzdravování nebo při něčem jiném to nebude mít úspěch. Musí se to hodit k té látce, se kterou se to spojí. To souhlasí. Musíte trpělivost spojit s Božími zaslíbeními. Noe tomu věřil a měl s Bohem trpělivost 120 let.

Také Mojžíš měl s Bohem trpělivost. „Mojžíši, slyšel jsem křik Svého lidu. Viděl jsem jeho útrapy. Sestoupím, abych je osvobodil. JÁ tě pošlu k nim.“ Pak to byla mezi jím a Bohem maličkost, a Bůh mu ukázal Svoji slávu. Řekl: „Nyní půjdu.“

Když jednou spatřil Boží slávu, vidíte, tehdy měl víru. Bůh řekl: „Co máš ve své ruce, Mojžíši?“

Odpověděl: „Hůl.“

Bůh řekl: „Hod' ji na zem.“ Hůl se proměnila v hada. Mojžíš se polekal. Bůh řekl: „Uchop jej, Mojžíši. Jestliže z hole mohu udělat hada, nemohu z něho opět udělat hůl?“ Amen! Když mi Bůh může dát přirozený život, tak mi může dát také ten duchovní! Když mi Bůh mohl dát první narození, pak mi může dát i to druhé. Amen! Bůh může mé tělo uzdravit skrze Boží uzdravení. ON je může probudit ke Své cti v posledních dnech.

„JÁ mohu tuto hůl odhodit a stane se z ní had, a opět ji mohu proměnit v hůl. Uchop jej za ocas a zvedni!“ Mojžíš se sklonil a uchopil jej – a byla to opět jeho hůl. Tak začal získávat poznání. „Co je s tvou rukou Mojžíši?“

„Nic.“

„Vlož ji na svá ňadra.“

„Dobrá, co se stalo?“ – Byla bílá z malomocenství. „Ó Pane, hled' na moji ruku!“

„Polož ji zase na ňadra, Mojžíši.“ Vsunul ruku zpět a byla jako předtím. Všechny tyto vlastnosti k tomu přiložil.

Pak přišel dolů a došlo k prvnímu střetu. Přišel a řekl: „Bůh Pán řekl, nech Můj lid táhnout pryč! Faraone, oznamuji ti, že jsem přišel v zastoupení Boha. Musíš mě uposlechnout.“

Faraon řekl: „Poslechnout? Víš vůbec, kdo já jsem? Jsem faraon. Mám poslouchat tebe, otroka?“

Mojžíš řekl: „Poslechneš mě nebo zahyneš. Můžeš si zvolit.“ Proč? Věděl, o čem mluví. Měl pověření. Byl tam dole a mluvil s Bohem. Měl víru. Věděl, na čem byl.

„Ty chceš, abych tě poslouchal? Koukej odsud zmizet!“

„Já ti to ukáži.“

„Dej mi znamení.“ Pohodil tam tu hůl, a ta se proměnila v hada.

„Ach“, řekl, „laciný čarodějnický trik! Pojd'te sem. Pojd'te, Jannesi a Jambresi. Hod'te sem své hole.“ Hodili je tam a ty se proměnily v hady. Řekl: „Nu, malý muži, přicházíš sem ke mně, k Egypt'anovi, k egyptskému faraonovi, s párem svých laciných uměleckých kousků.“

On to pokládal za podvod, víte, jako čtení myšlenek. Víte, co míním. Doufám, že mi rozumíte. Duchovní telepatie nebo něco takového. „Sem přicházíš s něčím takovým. My můžeme dělat právě takové kousky jako ty.“

Co bylo s Mojžíšem? Neřekl: „Ó, je mi líto, farao, můj pane. Chci být tvým otrokem.“ Ne, stál pevně. Amen! Právě na tom se postavil. Bůh to řekl, v srdci neměl žádnou pochybnost. „Bud' klidný, něco ti ukáži.“

Jestliže uděláte přesně to, co vám přikázal činit, a i když se to jeví nesprávné, buďte tiše. Buďte trpěliví. Mojžíš řekl: „Víte, když byl můj základ položen, obdržel jsem k tomu trpělivost – tak chci čekat a vidět, co Bůh učiní.“

Tam byli ti staří hadi, plazili se kolem, svíjeli se a syčeli na sebe. Ten první, víte, Mojžíšův had, šel s otevřenou tlamou a oba pohltil. Mojžíš měl trpělivost.

„Ti, kdo čekají na Pána, budou v síle obnovení. Budou létat na křídlech vzhůru jako orlové. Budou putovat a neunaví se, půjdou a nezemdlí.“ Jen čekejte na Pána, mějte trpělivost!

Pak byl Izrael vyveden ven. Nastal veliký konflikt, a Mojžíš čekal. Pak odešel do pouště. Ta cesta by trvala tři nebo čtyři dny, je to pouhých 40 mil, kde putoval; procházel přesně tudy, kudy později opět táhli, ale Mojžíš čekal v poušti 40 let. Trpělivost, to je správné.

My chceme také mít trpělivost mezi sebou navzájem. Někdy jsme netrpěliví. Myslíme, že bychom měli být jako Mojžíš. Mojžíš měl s lidem trpělivost. Vidíte, to je ono, co je vedlo k tomu, že s ním nebyli zajedno.

Snažíte-li se něco dělat – tak jako já jsem se snažil předávat tuto zvěst sboru v této kapli, a dohlížet na to, aby každý úd sboru dospěl k plné mužné zralosti – to je těžká práce. Snažil jsem se mít během těch 33 let trpělivost. Mám trpělivost, i když ženy si ještě stříhají vlasy, je to stále stejné. Mám trpělivost a čekám. Musím mít trpělivost. Nevidíte-li do jistých věcí, nepokoušejte se jít dále.

Právě v době, kdy rebelantská část lidu byla tak netrpělivá, podnítili Mojžíše, že udělal něco nesprávného. Ale když to došlo tak daleko, měl Bůh jejich skutků dost. Řekl: „Odděl se od nich, Mojžíši, zahladím je a začnu znovu.“ Mojžíš se vrhl do mezery a řekl: „Ó Bože, nečiň to.“ Proč? Vedla ho k tomu trpělivost s lidem, který se mu protivil.

Rád bych věděl, zda bychom to udělali my. Když nemůžete, pak se nepokoušejte něco na tom stavět, neboť se to nezměnilo. To je druh a způsob, jak je první z těch vlastností spojena se základem a tímto způsobem musí být spojena každá další. Když to nespojíte, neporostete do plné mužné zralosti, abyste se stali příbytkem živého Boha. Ještě nemáte trpělivost, trpělivost navzájem.

Trpělivost jistě měli ti tři Hebrejci. Bůh jim zaslíbil: „Před modlami se neklanějte.“ Však měli trpělivost a řekli: „Náš Bůh může všechno, ale před tvým obrazem se nepokloníme.“ Měli byste vědět, že Bůh v posledních dnech zase vypůsobí trpělivost. Tento život nakonec tolik neznamená. Bůh to v posledních dnech opět vzkřísí, ale kdyby došlo na to, že bychom se měli klanět před nějakým obrazem, pak to neuděláme.

„Císaři dejte, co je císařovo“, ale když dojde na to, že císař nesouhlasí s Bohem, pak je Bůh na prvním místě. Protože Bůh řekl: „Nebudete se klanět žádnému obrazu“, potom to nebudeme dělat. „Náš Bůh je schopen nás osvobodit, a kdyby to neudělal, přesto se obrazu nepokloníme.“

Ten císař řekl: „Dobře tedy, tamhle je pec.“

„Dobře,“ řekli si, „dnes v noci může vydatně přšet a oheň vyhasne“, ale to se nestalo. Ti tři zachovali trpělivost. Druhého jitra, když předstoupili

před soud, tam seděl Nabuchodonozor; řekl: „Dobře, mládenci, jste připraveni uznat mě jako svého krále?“

„Jistě, žij navždy, králi.“

„Tak se tedy pokloňte před mým obrazem.“

„Ó ne!“

„Potom budete upáleni. Jste moudří muži, jste chytří. Jste nám velice užiteční. Jste našemu království požehnáním. Nechápete, že bych to nechtěl udělat? Avšak vydal jsem nařízení, a to se musí plnit. Vůbec mi není žádným potěšením vhodit vás do pece. Ó muži, co se to s vámi děje?“ Já vím, tohle se dobře poslouchá, „ale náš Bůh je mocen nás osvobodit.“

Oni měli trpělivost. A tak vyšli na rampu; hleděli jeden na druhého: „Je to tak správné? Je to dobré. Obdrželi jsme trpělivost.“ Udělali jeden krok – Bůh tam nebyl, druhý krok – On tam nebyl; třetí krok, čtvrtý krok, pátý; šli a šli, ale On tam nebyl; a oni šli přímo do ohnivé pece. Měli trpělivost, ale On tam nebyl. Vidíte, právě je zasáhl oheň natolik, že pouta na jejich rukou a nohou shořela, a když dosáhli dna pece, On tam byl. Měli trpělivost.

S Danielem to bylo také tak. Daniel měl trpělivost. Nechtěl se vzdát. Co dělal? Otevřel okno a modlil se, neboť to byl Boží požadavek. Měl trpělivost. Čekal na Boha, neboť věděl, že Bůh byl mocen dodržet Svě Slovo. Byl vhozen do jámy ke lvům a řekli: „Dobře, ať ho sežerou lvi.“

Odpověděl: „V pořádku.“ Měl trpělivost. Proč? „Čekal jsem na Boha celý čas. I kdybych měl čekat ještě víc než 1000 let, v posledních dnech budu vzkříšen. Mám trpělivost; chci čekat.“

Pavel měl trpělivost. Jistě! Vidíte, co musel dělat. Protože mluvíme o trpělivosti; jak to bylo s těmi lidmi o letnicích? Dostali pověření, ale měli čekat, až budou naplněni silou. Jak dlouho? Otázka, jak dlouho to bude trvat, není na místě. Bylo jim řečeno: „Čekejte až...“ Šli na vrchní síň a řekli: „V pořádku, bratři, může se stát, že Duch svatý na nás sestoupí během 15 minut, a my budeme postaveni do služby.“

15 minut uplynulo a nic se nestalo. Uplynul jeden den – nic; dva, tři, čtyři, pět, šest, sedm dní – nic. Někteří z nich mohli říci: „Nemyslíte, že jsme to již obdrželi?“

„Ne, ne.“

„Bude lépe vyjít ven, bratři.“ Ďábel řekl: „Víte, již jste obdrželi, co si přejete. Jděte kupředu a započnete se svou službou.“

„Ne, ne, ještě jsme to neobdrželi, neboť On řekl, co se v těch posledních dnech má stát: ‚Chvějícími rty a cizími jazyky chci mluvit k tomuto lidu.‘“

To je to, o čem jsem mluvil (Iz.28:11). ON to řekl. Na tom záleží. Obdržíte to potom, když jste přesvědčeni, že to přijde.

„My víme, že to přijde, neboť Otec to zaslíbil.“ Oni čekali čtyřicet devět dní, a potom padesátého dne to obdrželi, neboť měli trpělivost čekat.

Nuže, jestliže jste obdrželi tuto trpělivost, potom co vám Bůh dal zaslíbení, a vy to nacházíte v Bibli a věříte: „To platí mně“, potom čekejte. Jestliže se vám tato trpělivost stala vlastní, připojte ji k víře. Vidíte, jak vysoko jste již vystoupili vzhůru po té cestě. Tak to je. Právě tak jako ručičky hodin krouží stále dokola. To je v pořádku, přidejte to ke své víře a mějte ji stále před očima, a vzpomeňte si, že to byl On, kdo to zaslíbil. Nebyl jsem to já, kdo dal zaslíbení. Náš kazatel (bratr Neville) to také nebyl; nebyl to ani jiný kazatel, který by dal to zaslíbení; žádný kněz ani papež, nebyl to žádný člověk na Zemi. Byl to Bůh, který nám toto zaslíbení dal, a Bůh je mocen dodržet všechno, co zaslíbil.

Dobrá, jestliže jste obdrželi tuto víru a víte, že Bůh to zaslíbil a říkáte: „Bratře Branhamo, jsem nemocný, potřebuji uzdravení. Vede se mi velice špatně.“ Přijmi to! Je to dar, který je vám dán, jestliže můžete věřit.

„Dobře“, říkáte, „já věřím.“ Potom to zapomeňte, neboť se to stalo. Všechno pominulo. Vidíte, mějte trpělivost. Jestliže jste trpělivost neobdrželi, pak se ta stavba začne bortit. Tohle jedno zbortí všechno ostatní. Musíte mít trpělivost. Jestliže jste neobdrželi trpělivost a sílu ctnosti, abyste ji přidali k víře, o níž tvrdíte, že ji máte, pak to k tomu nepřidávejte, neboť to tu stavbu zbortí. A nemáte-li dostatek víry a pokoušíte se přidat k tomu ctnost, nebude z toho nic.

Tak říkáš: „Počkej jen chvíli. To může být. To všechno je nějak pochybené. Může to být tak, že Bůh vůbec není Bohem. Může být, že žádný Bůh vůbec není.“ Vidíte, vy tu věc přelomíte. Ale jestliže jste přijali pravou víru, potom k tomu přidejte pravou ctnost, také pravé poznání, pravé sebeovládání a trpělivost. Tak se budete pohybovat směrem vzhůru.

Za šesté: připojte pobožnost. Pobožnost musí být připojena. Co znamená pobožnost? Podíval jsem se do čtyř nebo pěti slovníků, ale nenašel jsem to. Nakonec jsem byl dole u bratra Jefferiese, a hledali jsme v lexikonu spolu. Pobožnost znamená: být jako Bůh. Potom, co jste přijali víru, ctnost, poznání, sebeovládání a trpělivost, jste jako Bůh.

Vy říkáte: „To nejde, bratře Branham.“ Ale ano, jde to. Dovolte mi přečíst zde několik míst z Písma. Okamžik, Mat.5:48. Vezmeme to a uvidíme, co říká a zda se od vás očekává, že máte být jako Bůh. Víte, že Bible říká: „Vy jste bohové“, Ježíš to řekl. Proč? Všechno, co je v Bohu, je také ve vás. Mat. 5:48. Ježíš to říká v těch blahoslovenstvích.

„Proto buďte **dokonalí**.“ Co je to dokonalý? Tak jako váš Otec v nebi je dokonalý. Nejprve musíte jít cestu vzhůru, než takovými můžete být. Nejprve musí být přidány všechny tyto věci. Potom pokračujeme dále vzhůru. ON vás nyní prosí, abyste byli dokonalí – to znamená pobožnost – synové a dcery Boží. Tak to je. Kolik bych toho mohl k tomu říci!

Obrátíme se k Efezským 4. kap. a podíváme se, co se tam o této věci říká, jak to máme dělat. Ef. 4 od 12. verše. Nebo začneme již 11.: „*A prostě tento to také je, který ustanovil některé za apoštoly, jiné za proroky.*“ Vzpomeňte si na včerejší večer. Nesnažte se převzít úkol svého bližního. „*Jiné za evangelisty, a ještě jiné za pastýře a učitele, aby svatí byli učiněni dokonalými.*“ Čtete to také tak? Čí dokonalost je tu míněna? Těch svatých. Kdo jsou ti svatí? Ti posvěcení. Ti, kteří začali správně od základu, „...*aby ti svatí byli učiněni horlivými, pro vykonávání služby církve*“, služby Ježíše Krista, „*pro vzdělání těla Kristova až my konečně společně v jednotě víry a poznání Syna Božího dospějeme k plné mužné zralosti*“, k plné jistotě, „*k plné míře vzrůstu plnosti Kristovy.*“

Dokonalí! Uchopte pobožnost. Musíte přidat k víře pobožnost. Vidíte, začínáte u základu se silou ctnosti, pokračuje to k poznání, dále k sebeovládání, potom k trpělivosti a nyní jste dospěli k pobožnosti. Ó náš čas uplynul, ale nyní víte, co znamená pobožnost. Vy zpíváte píseň:

Být jako Ježíš,

být jako Ježíš;

toužím být na Zemi jako On.

Během svého pozemského putování
ze Země do nádhery
jen o to prosím, být jako On.

To je pobožnost: Když Jej bili na jednu tvář, nastavil i druhou. Jestli na Něho byli hrubí, neřekl ani slovo, nevracel jim stejnou mírou. Vidíte, to je božské. Měl na mysli stále jen jedno: „Chci činit to, co se líbí Otcí.“

Vidíte, když jste dospěli odtud tam, a stupeň po stupni stoupali výše, dosáhli jste mužného věku Syna Božího. Ale tento vzrůst musíte prodělat stupeň po stupni, a cíle nedosáhnete dříve, dokud tato cesta není za vámi.

Jen si vzpomeňte na toho kosa s pavími pery. Nezapomeňte to. Nesnažte se ke své víře něco připojovat, dokud nejste znovuzrozeni, jinak se to nepodaří. To nemůžete udělat sami. To půjde k jednomu nebo k druhému – ale nějak se to zlomí.

Ale jste-li opravdu znovuzrozeni, a stanete se holubem, nemusíte k tomu nic přidávat. Dostanete to; ono se to připojí. Dobře! Nyní spějeme k dokonalosti.

Za sedmé, přidejme bratrskou láku. To je dobré. Jestliže jste obdrželi bratrskou lásku, můžete se vžít do situace svého bratra. Vy říkáte: „Můj bratr proti mně zhřešil.“ Petr řekl: „Mám mu odpustit sedmkrát za den?“ Ježíš odpověděl: „Sedmdesátkrát sedm.“

Vidíte, to je bratrská láska. Jestliže je nějaký bratr úplně rozladěný, neztrácejte s ním trpělivost, ne, buďte k němu v každém případě přívětiví.

Nedávno někdo říkal: „Jak můžeš těmto věcem tímto způsobem věřit a přesto chodit k těm ‚Assemblies of God‘ ‚Oneness‘ (hnutí jednoty) a všem ostatním sborům chodit?“ Bratrská láska, trpělivost s nimi, sebeovládání, poznání, abych porozuměl, jak oni věří, a vzpomeň si, že je to v srdci. To je ono. Ta ctnost v tobě dodává přívětivosti tomu, co říkáš, s tichostí, v naději, že Bůh je jednoho dne k tomu přidá.

Potom přijde to nejdůležitější. To další, co je přidáno, je milosrdenství (láska k bližnímu), tedy láska. To je Závěrečný Kámen.

Prosím vás, to, co nyní řeknu, nechť je to i z magnetofonového záznamu patrné, že to nezvěstuji jako učení. Ale chtěl bych vám s pomocí Boží ukázat, že první Bible, kterou Bůh psal, byl opravdu zvěrokruh na nebi. Začal pannou, a končí lvem. Půjdu-li do 6. a 7. pečeti, zjistíte, že když byly otevřeny další pečeti, znamením tohoto místa ve zvěrokruhu byl rak, který se potkal s rybou. Období, ve kterém nyní žijeme, je ve znamení raka. To další, co pečeť otvírá, to zjevuje lev – Lva; to je druhý příchod Ježíše Krista. Nejprve přišel skrze pannu. Příště přijde jako Lev.

Nuže, nevím, jestli dnes ráno budeme mít čas, vynasnažím se vám co nejlépe ukázat, že tyto stopy lze spatřit v pyramidách – 2. Bible, kterou Bůh psal. Napsal ji Enoch a uložil do pyramidy.

Ta třetí, Bůh je vždy dokonalý ve třech, byl On sám, to Slovo. Vzpomeňte si jen, - myslím, že mnozí z vás byli za války v Egyptě – pyramida ještě dosud nemá závěrečný kámen. Dosud na ni nebyl dosazen. Ještě ne.

Máte-li v kapse dolarovou bankovku, prohlédněte si ji a uvidíte, že vpravo nahoře je orel s americkou vlajkou a je tam napsáno: „Pečeť Spojených států.“ Na druhé straně je pyramida s mohutným závěrečným kamenem a v něm je lidské oko; na této straně je napsáno: „Velká pečeť“.

Když toto je veliký národ, proč potom ta velká pečeť není vlastní pečeti národa? Bůh jej podnítl, aby vydal svědectví, nezávisle na tom, kam jdou.

Jednou jsem hovořil s jedním lékařem, a ten mi dal náležitě najevo své mínění o Božím uzdravování. Stáli jsme na ulici. Řekl: „Pane Branhame, vy lidi jenom balamutíte. Nemůžete nikoho uzdravit jinak než prostřednictvím medicíny.“ Náhodně jsem se otočil, a spatřil jsem znamení na jeho autě. Měl tam namalovaného hada na tyči. Řekl jsem: „Pak tedy odstraňte to znamení ze svého vozu, neboť vaše vlastní znamení dosvědčuje, že Bůh je uzdravovatel.“ Opravdový lékař tomu věří, ale tohle jsou většinou jen mastičkáři.

Had na tyči – Mojžíš vyzdvihl hada na tyč a řekl: „Hled'te na Pána, který uzdravuje všechny vaše nemoci“, a oni na toho hada hleděli a byli uzdraveni. A přesto mají mnozí lékaři námitky proti Božímu uzdravení; avšak jejich vlastní znamení mluví proti jejich přesvědčení!

Zde náš národ říká, že tyto věci neexistují a posmívají se tomu, a přitom naše vlastní peníze dosvědčují, že pečetí celého univerza je Bůh. Vidíte to oko, které je nahoře na dolarové bankovce? To je ta veliká pečeť! Ten závěrečný kámen ještě nikdy nebyl na tu pyramidu posazen. Oni tomu nemohli porozumět. Proč? Závěrečný Kámen byl odmítán, Hlava – Kristus. Ale jednoho dne se to stane. Nuže, když ta ctnost, jestliže tento příbytek, ta postava bude postavena; vidíte, začíná to základem víry, k tomu se připojí ctnost, poznání, sebeovládání, trpělivost, pobožnost a bratrská dobrota. Co se tedy děje? Čekají na Závěrečný Kámen, který je ta Láska, neboť Bůh je láska, bdí nade vším, On je ta síla ve všech těchto vlastnostech. Přesně tohle to je.

Vidíte, všechny ty věci jsem uvedl, ale nyní na nás přichází jemné šumění vln. Co je to? Duch svatý, který sestoupí, svatý Duch Kristův. Duch svatý je nade vším, aby to svařil dohromady. Co je stavěno? Dokonalá církev, aby byl dosazen Závěrečný Kámen. Co to zase způsobilo? Je to vyloženo skrze sedm období církve a sedmi zvěstovateli církve.

Začalo to dávno. Kde byla církev založena nejprve? Kdy byla letniční církev upevněna? Skrze Pavla. Pavel byl hvězdou Efezského církevního období. Druhé období bylo Smyrnenské – tomu byla přidělena ctnost. Tím velikým mužem, který vysoce vyzdvihl Pavlovo evangelium, byl Ireneus. Další období církve bylo období Pergamonské. Ten statečný muž pro toto období byl Martin. Pavel, Ireneus, Martin, a potom v Tyatiře byl poslem Columba.

Vzpomeňte si, právě proto jsme to vzali. Po Columbovi, když nastal temný věk, přišlo Sardinské období, to znamená smrt. Poslem byl Luther. Haleluja! Co přišlo jako další? Po Sardinském období s Lutherem jako zvěstovatelem následovalo Filadelfské období, pobožnost. Wesley kázal posvěcení.

„Žijete skrze víru“, řekl Luther. Posvěcení učil Wesley. V Laodicenském období prolomila bratrská láska. My věříme zvěsti před druhým zjevením Eliáše, která vane v těchto posledních dnech přes ty země. To je ono. Sedm období církve – sedm stupňů. Bůh buduje Svoji církev jako jedinou osobu, osobnost, která je Jemu rovna. Náhdera a síla Boží přijde dolů a svaří nás dohromady.

Proto letniční zanechali luterány za sebou, právě tak ty pod Wesleyem. Ti nepochopili, oč jde. Vidíte, oni žili v části chrámu. Tak je možné, že lidé dosáhnou určité úrovně, a pak zase odpadnou. Ale existuje pravá část, která je neustále budována v tuto stavbu. „JÁ chci navrátit“, říká Pán!

Vzpomínáte si na kázání „Nevěsta jako strom“? Ten strom byl úplně holý, ale On jej opět obřezal. Vyrostly z toho denominační větve; ale On je ořezal. Vznikla jiná církev, ale byly to opět jen denominační větve. ON je ořezal. Ale jádro tohoto stromu rostlo dále. V čas večera bude světlo. To nastane, když přijde Kristus, Duch svatý. Ježíš přijde dolů a posadí se nahoře na církev, pak On tuto církev, která je Jeho Tělo, probudí z mrtvých. Tam je to Tělo, a jako Bůh očekává od nás jednotlivců, že porosteme, vede stejným způsobem k vzrůstu Svoji církev, v každém období církve to spojuje v jednu velikou církev.

Vidíte, od těchto mužů nebylo vyžadováno to, co měli tamti. Nebylo žádáno to, co již bylo k dispozici. ON přivedl Svoji církev k vzrůstu stejným způsobem jako každého jednotlivce.

Petr zde nejprve zmiňuje sedm vlastností: víru, sílu ctnosti, poznání, sebeovládání, trpělivost, pobožnost, bratrskou lásku, potom lásku Boží, Ducha svatého. Kristus přijde na vás v osobě Ducha svatého, v pravém křtu Ducha svatého, a všechny tyto ctnosti budou ve vás zapečetěny, neboť Bůh žije v chrámě, tak je ta stavba nazvána, živý chrám, živý Boží příbytek.

Když člověk všechny tyto ctnosti vlastní, přijde na něho Duch svatý. Nezáleží na tom, jestli mluvíte v jazycích nebo užíváte nějaký jiný dar, který Bůh dal. Tohle všechno můžete dělat, avšak dokud nejsou ve vás tyto ctnosti zakotveny, máte ještě daleko k opravdovému základu víry. Když ale tyto ctnosti ve vás rostou, a přidáváte je k tomu základu, jste živý obraz. Jste živý pohyblivý obraz.

Víte, že pohané se klanějí obrazům – vymyšlenému bohu – a ve svých představách věří, že tento vymyšlený bůh jim pomůže. To je pohanství. Tak se to dělá v římskokatolickém kostele. Oni se klaní před všemi možnými svatými. Mají tolik různých věcí; oni to uctívají a opravdu věří, že tato vyfantazírovaná cesta je správná. To má být obraz pravého živého Boha?

Když se ale živému Bohu neklaníme vyfantazírovaným způsobem, jestliže přineseme živou ctnost, živé poznání, živou trpělivost, živou

pobožnost, živou sílu ctnosti, které jsou působené živým Bohem, pak On stvoří živého člověka, živý obraz, plný vzrůst Boží postavy! Co ten pak dělá? Totéž, co dělal Ježíš. Jde touž cestou, kterou šel On, činí totéž, jako On, neboť to není vybájená věc! Je to realita, která to potvrzuje!

Vidíte, co míním? Vidíte, jak tyto ctnosti, tento stavební materiál je typem na zvěstovatele těch sborů a období církve? V jednom z těchto dnů vezmeme každé z těchto slov a budeme o nich přemýšlet a ukážeme, že se toto naplňuje. Vidíte, že všechno do sebe zapadá? Přirozeně. Dá se to nádherně pozorovat, jak se to děje.

To je tedy dům, v němž Bůh bydlí. Ne budova s velkým zvonem na vysoké kostelní věži, nýbrž „tělo jsi Mi připravil“. Tělo, ve kterém může Bůh bydlet, ve kterém může putovat, ve kterém může vidět, mluvit, působit. Amen! Živé Boží nástroje. Bůh chodí po dvou nohách skrze vás. Čest buď Pánu! „Kroky spravedlivých jsou Bohem určeny.“ Bůh chodí skrze vás, „neboť jste psanými dopisy, čtenými všemi lidmi“. A jestliže je ve vás život, který je v Kristu, pak ponese život, který měl v sobě Kristus.

Je to tak, jak jsem to vždycky říkal: „Přeneste mízu z meruňkového stromu do jabloně. Pak jablono přinese meruňky.“ Jistě by to tak bylo. Úplně jedno, jak vypadají větve, ona má v sobě přenesenou mízu z meruňky. Vezměte život z jabloně, tu mízu a přeneste ji do meruňky. Co se stane? Již nikdy nebude rodit jablka, jestliže do jabloně přejde život meruňkového stromu. Bude rodit meruňky, neboť nyní má v sobě tento život.

Podíváme-li na sebe, neuvidíme nic jiného než plané ovoce, které si nic nezaslouží, tady na nás nic není, neboť jsme všichni byli mrtví v hříchu a přestoupení. Všichni jsme v tomto stavu a jestliže se vrhneme na zem, a vzdáme se sami sebe, může Bůh vzít hadičku pro přenos mízy, to je jméno Ježíše Krista, neboť jiného jména pod nebem není lidem dáno, v němž by mohli být zachráněni, a život Kristův bude do nás přenesen; pak mám tento druh víry, víru, kterou měl Kristus. A víra Kristova nespočívala na ustanoveních farizeů a saduceů nebo v jejich předpisech o hrncích, kotlích, pánvích a jejich umývání. Jejím základem bylo Slovo Boží. Tak to bylo, neboť Kristus byl Slovo a Slovo se stalo masitým tělem.

A potom, jestliže to přenesení můžeme skrze Jeho sílu přijmout, takže naše vlastní myšlení odumře, bude naše víra pravou vírou. Haleluja! Potom

je do nás přenesen život Kristův a my budeme živým stvořením Božím, příbytkem, do kterého může Duch svatý seslat Své požehnání, a my jsme v Kristově obraze.

Ježíš řekl: „Odsuzujete Mne, protože říkám, že jsem Syn Boží. Zdali není psáno: bohové jste. Neříká to váš vlastní zákon?“ Tak to bylo s Mojžíšem, s Eliášem nebo s proroky, kteří stáli Bohu blízko, že Bůh se mohl do nich přesadit, a když mluvili, pak to nebyli oni, ale Bůh. „Nestarej se, co bys měl říkat, neboť to nejsi ty, kdo mluví, ale Otec, který v tobě bydlí; ON sám mluví.“

Slovo proroka není od něho samého, neboť zemřel světu. Jestliže člověk zemře, tak z něho unikne život. Vy jej nabalzamujete. Potíží je v tom, že množství lidí nikdy nebylo nabalzamováno. Jestliže člověk vykrváčí, potom je mrtev. To jediné, co můžete udělat, pustit do něho zase jinou krev, pak možná zase bude žít. Také můžeme jeho krev odčerpát a zavést krev Ježíše Krista. To nám dává víru Ježíše Krista; sílu ctnosti Ježíše Krista; poznání Ježíše Krista; sebeovládání Ježíše Krista; trpělivost Ježíše Krista; pobožnost Ježíše Krista; bratrskou lásku Ježíše Krista; a lásku Boží, která je Ježíš Kristus! ON je ta Hlava, která na vás dohlíží! A vaše nohy spočívají na základě víry! Amen! Pod dozorem Hlavy. To je ono.

To je zralost dokonalého mužného věku v Kristu – když člověk vlastní tyto ctnosti.

Bůh představuje Svoji církev jako Nevěstu – pannu. A jak uvádí každého jednotlivce jako Svého syna do Nevěsty, tak také Nevěstu provedl tímto obdobím, až celou církev zavede do stavu, kdy bude Jeho dokonalým obrazem. Mé nohy se pohybují. Proč? Protože jim to říká můj rozum. Nuže, má ruka se nemůže pohybovat, protože se má hýbat má noha.

Luther nemůže dělat to, co jsme dělali my; ani metodisté to nemohou dělat, neboť měli jiný úkol. Vidíte, nohy se pohybují, protože si to přeje hlava. Hlava nikdy neřekne: „Nohy, budete rukama. Uši, budou očima.“ Ale v každém období Bůh postavil tyto věci do Své církve a formoval ji, když každé jednotlivé bytosti ukázal, že tyto vlastnosti musí mít. A tato „bytost“, jestliže je dokonána, je církví Boží, která dospěje k vytržení. Když je tato „bytost“ dokonána, stane se Božím služebníkem v církvi Boží,

kteřá dospěje k vytržení. Čest buď Bohu! Vidíte, co mám na mysli? To je ono. To je celá záležitost.

Pavel vystoupil, položil základ. Ireneus na tomto základě stavěl dále, další zvěstovatel rovněž, a následující opět atd., až k poslednímu období církve. Ale vždy to byl tentýž Duch. Duch, který ve mně přebývá a říká: „Ruko, vezmi si ten koláč“, může také říci: „Noho, udělej krok.“ Vidíte, co míním? Celá postava této bytosti je pak ovládána a pod dozorem těchto věcí, ale nemůže být dokonale pod dozorem, jestliže tyto vlastnosti zcela nevlastníte. Už jste to někdy slyšeli? Věnujte mi pozornost. Řetěz je tak silný jako jeho nejslabší článek. Je to správné? Je to jedno, jak silný je, jeden slabý článek v něm je místem, kde se přetrhne.

Jestliže jste toto obdrželi a ono ne, právě tam to povolí. Vidíte? Nemůžete k tomu nic přidávat, nemáte-li jako základ to první. Jestliže se celou svou bytostí Pánu posvětíte, potom plyne Duch svatý do těchto ctností. Pak jste živým chrámem. Lidé budou na vás hledět a říkat: „To je člověk plný ctností, poznání a víry ve Slovo Boží, plný sebeovládání, trpělivosti, bratrské lásky, plný lásky Ducha svatého, který žije mezi námi.“

Co je to? Osoba, na kterou hledí nevěřící a říkají: „To je křesťan. To je muž nebo žena, kteří vědí, o čem mluví. Nikdy jsme dobrotivějšího, tiššího bohobojnějšího muže neviděli.“ Jste zapečetěni. Pečeť je viditelná z obou stran, ať přicházíte nebo odcházíte, oni vidí tutéž pečeť. Vidíte, přesně tak to je. Jestliže muž nebo žena toto vlastní, přijde dolů Závěrečný Kámen a zapečetí je do království Božího, to je Duch svatý. Slovo, které odtud vychází, se samo potvrzuje skrze každého jednotlivce z těchto bytostí, a dělá z této dokonalé bytosti chrám živého Boha, putující, živý obraz křesťanství. Tito lidé jsou tím, čím byl Kristus, neboť Jeho život je v nich; oni jsou v Kristu a jejich vlastní život je mrtvý a skryt v Kristu skrze Boha a tam zapečetěn Duchem svatým. To souhlasí.

Vy se máte za mrtvé. Potom jste správně narozeni. Víra, ctnost-síla a ty další vlastnosti vám budou přidávány, až budete dokonalým, živým, Božím obrazem. Není to nádherné?

Právě tak Bůh dal sedm období církve, aby ukázal těch sedm stupňů, skrze které vzdělává ty Svě ke Svému obrazu. ON má dokonalou církev

zbudovanou podle Svého obrazu a ve vzkříšení bude toto dokonalé Tělo vzato vzhůru, aby žilo věčně s Ním, neboť je to Jeho Nevěsta.

To se týká každého období. Je toho vyžadováno ještě více. Vzpomeňte si, co o tom říká Pavel v Žid.11. Dovolte mi něco přečíst než budeme končit. Možná, že to pro vás bude neznámé, když to přečtu. Čtu Žid.11 od 32. verše:

A co mám také více praviti? Nepostačí mi zajisté čas k vypravování o Gedeonovi a Barákovi, a Samsonovi, a Jefte, a Davidovi, a Samuelovi, a prorocích, kteří skrze víru vybojovávali království, činili spravedlnost, docházeli zaslíbení, zacpávali ústa lvům, uhašovali moc ohně, utekli ostrosti meče, zmocnění bývali v mdlobách, silní učiněni v boji, vojska zaháněli cizozemců. Ženy přijímaly mrtvé své vzkříšené. Jiní pak roztahováni jsou neoblíbivše sobě vysvobození, aby lepšího dosáhli vzkříšení. Jiní pak posměchy a mrskáním trápeni, ano i vězeními a žaláři, kamenováni jsou, sekáni, pokoušeni, mečem zmordováni; chodili v kůžích ovčích a kozích, opuštěni, souženi a zle s nimi nakládáno, jichž nebyl svět hoden, po pustinách bloudíce, i po horách a jeskyních, i v doupatech země. A ti všichni svědectví dosáhli skrze víru, neobdrželi zaslíbení, protože Bůh něco lepšího nám obmyslel, aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti.

Porozuměli jste tomu? Tito lidé, kteří tehdy dali své životy, důvěřovali, čekali na nás. Proto tato církev musí dospět k dokonalosti, aby se mohlo uskutečnit vzkříšení. Oni čekají na to, až církev dospěje k dokonalosti. **Ale než se Kristus vrátí, bude církev co do počtu ubývat, a stane se bezvýznamnou menšinou.** Je to mnohem ostřejší, než jsem řekl, ale chtěl bych to popsat tak, aby vás to projelo jako bodnutí a přimělo naslouchat. Přejde to k vrcholnému bodu, kdy **církev v menšině dospěje k vykonávání stejné služby, k níž jí bylo zanecháno pověření.**

Ale když se vrátí Závěrečný Kámen, bude všechno v souladu, jako u pozemské pyramidy. Tady nejde jen o nějakou malou špici, která bude nahoře příčně položena. Ona má malou spáru, která umožňuje vodě odtékat. Když ten Závěrečný kámen sestoupí, bude ta církev na sebe pasovat. Všechny kameny v pyramidě pasují na sebe tak přesně, že byste mezi ně nevsunuli ani žiletku. Tuny a tuny tam leží na sobě. Jak tam byly na sebe dopraveny a uloženy, to se neví, ale jsou tam. A potom, až přijde

Závěrečný Kámen pyramidy, bude pyramida, Tělo Kristovo připraveno; ne nějaké vyznání, učení nebo kdovíco. Musí to být tak dokonale podobné Kristu, že On a tato služba k sobě přesně pasují. Potom nastane vytržení a odchod domů.

Vidíte, my žijeme v Laodicenském období, ve kterém církev dosáhla nejnižšího stavu ze všech dob. V Bibli je řečeno, že toto je jediné období, ve kterém je Bůh mimo Svoji církev. ON klepe na dveře a usiluje se vrátit zpět do Svého příbytku.

Ta vyznání a denominace Jej vypudily ven z Jeho vlastní církve. „Hle, stojím před dveřmi a tluku. Jestliže někdo žizní a on otevře, vejdu k němu a budu s ním večeřet.“

V tomto církevním období stojí venku, pozvolna Jej vylačovaly ven, až Jej zcela vypudily. Oni s Ním nechtějí mít nic společného.

Nuže, dnes vidíte, kam spějeme. Právě konec Laodicenského období církve je tak formální, že všechny tyto směry a katolicismus, který je právě na takovém vzestupu, se scházejí a sjednocují se do jednoho velikého kostela, do federace kostelů. S katolicismem jsou si všichni rovni.

Je tu pouze jeden problém, na němž se musí dohodnout, a to je slavení Večeře Páně. To jediné v diecézi, co sjednocení mezi katolíky a protestanty oddaluje, je uspořádání Večeře Páně. Katolický kostel říká: „To je mé tělo.“ A evangelický kostel říká: „To znamená mé tělo.“ Katolíci z toho zformovali mši. Při mši berou Večeři Páně a doufají, že jim Bůh odpustí. Protestanti obdrží odpuštění skrze víru a při Večeři Páně děkují Bohu, že se jim dostalo odpuštění. Protestanti říkají: „Nám je odpuštěno“, katolíci říkají: „Doufáme v odpuštění.“

To je rozdíl mezi mší a Večeři Páně. Oni to nazývají mší, my tomu říkáme Večeře Páně. Při mši se nadějí odpuštění. Při Večeři Páně víme, že je nám dáno odpuštění a děkujeme Mu za to. To je jediné, co jim ještě brání, aby se sjednotili. Ale k tomu ještě dojde. Ó, vypadá to tak pěkně. Sjednotí se. Proč? Bible říká, že k tomu poskytnou svoji moc, a že při vzájemných jednáních dospějí ke sjednocení (Zj.17:15-18).

Přesně jak Bible říká, že to budou dělat, tak se to nyní děje, právě v tomto týdnu. Ne, že bych něco měl proti katolíkům nebo proti protestantům. Metodisté, baptisté, letniční, jestliže vaše sbory vešly do této

federace kostelů, jestliže v New Yorku byl postaven velký archiv federace kostelů, pak to je totéž jako u Spojených států a jiných sjednocení, která usilují o sjednocení všech protestantů.

Katolíci jsou v tomto ohledu moudří, a papež zkouší pokorným, nenápadným způsobem sjednotit protestantskou a katolickou víru v jednu, přesně tak, jak to je v Bibli řečeno. To je ono. A protestanti jdou do jejich pasti. Zabírají na ty směrnice, návnadu. Proč? Protože nemají tyto vlastnosti. Poznání, že Slovo je pravda; trpělivost, „ti, kteří čekají na Pána, nebudou zahanbeni.“ Vidíte, co míním?

Jak to řekl jeden metodistický kněz před několika dny, když se dotkli tohoto tématu - a každý ví, čím to bylo inspirováno – a pokoušeli se zavést jistou modlitbu, která měla být odříkávána ve sboru nebo ve škole. Rodiče podali na tu školu žalobu, neboť nechtěli přistoupit na to, že by tato modlitba měla být odříkávána ve škole. Tento kněz od metodistů byl moudrý muž. Povstal a řekl: „To je zvrácené, je to proti našim stanovám.“ Věděl, jak se věci mají. Řekl: „V našem metodistickém sboru mnoho lidí mluví o tom skandálu v Hollywoodu a 95% z nich to přesto sleduje.“ Co je toho příčinou? Opustili jednu a ostatní z těchto ctností.

Před několika dny jsem mluvil v této místnosti se zaměstnancem kanceláře jednoho z největších metodistických sborů ve Falls-City, - a víte, že metodistické období je nejbližší našemu, letničnímu období. Dnes ráno tu sedí. On je podnikatel a projektoval pro nás tu stavbu. Patří k metodistickému sboru u hlavní ulice, ve které je kazatelem bratr Lum. Tento zaměstnanec kanceláře řekl: „V St. Louis, v Missouri, prováděli důkladné šetření – asi před třemi nebo čtyřmi měsíci – a zjistilo se, myslím, že asi 70% členů metodistického sboru ze St. Louis kouřilo, a 68% pilo alkoholické nápoje – metodista! A zarážející na této věci bylo, že když se konalo to šetření, a potom se porovnával procentuální podíl mezi muži a ženami, činil poměr žen přibližně 70% proti 50% mužů. Je více žen než mužů, které kouří a pijí.

Nuže, co říká Bible o věcech jako jsou šortky, nakrátko ostříhané vlasy a podobně? To není vůle Boží, že ženy, které se vyznávají z pobožnosti a svatosti, hrají karty a podílejí se na různých věcech, žvaní, brebentí a nejsou v stavu držet svůj jazyk za zuby, ale roznášejí tlachy a klepy.

A co je s muži? Ti hrají karty a golf, chodí napůl oblečení v ošuntělém oblečení, a ženy svým zevnějškem tomu odpovídající pobíhají s nimi.

Není divu, že toho vězeňského kazatele podezírají z něčeho nečistého. Nevěřím, že se ten muž takto provinil. Co se stalo? Zapomněl jsem jeho jméno. Ale přece: Dan Gilbert, vězeňský kazatel. Jeden muž se k němu před měsícem vloupal a Dana zavraždil, a žena toho vraha nyní čeká dítě. Přirozeně, Dan je mrtev, a tak tomu miminu již nebude možné udělat žádnou krevní zkoušku. Ona řekla, že Dan ji svedl, a to dítě je Danovo. Tomu věřím tak málo, jako bych mohl uvěřit tomu, že vrána má holubí peří. Myslím, že je to lež. Věřím, že Dan Gilbert byl muž Boží. Věřím, že to byl ďábelský výmysl. Podobá se to tomu, jak se pokusili odstranit ze škol modlitby. Ten starý metodistický biskup byl dost chytrý, že to poznal, jinak by se jim to podařilo, ale za tím bylo ještě něco jiného. To souhlasí.

Totéž je s tím rasovým rozdělením na Jihu. Myslím, že člověk má být svobodný. Věřím, že tento národ zastává svobodu. Nevytýkal jsem panu Kennedymu, že poslal na Jih vojsko. Já zastávám neutrální stanovisko. Nejsem demokrat ani republikán, jsem křesťan. Ale nevěřím v rasové rozdělení. Nevěřím, že by ti barevní lidé měli prodávat své právo narození za takový nesmysl. Krev Abrahama Lincolna tyto lidi osvobodila, neboť to byl zbožný muž. Myslím, že byste alespoň mohli stát za svou stranou, pokud vůbec volíte.

Ale říkám vám, že tento muž nezastával toto postavení z důvodu svého školního vzdělání; tento muž byl občanem tohoto státu. Byl to Američan. To znamená svobodu pro všechny. Barva pleti by neměla znamenat žádný rozdíl. Bůh řekl: „Všechny národy jsou z jednoho člověka, z jedné krve.“ Všichni jsme jedno. Ale tento muž byl voják, byl to bojovník. Bojoval za to, co je správné. Měl právo chodit do školy. To tak je, a bylo mnoho škol, kam mohl chodit. To je ta věc.

Jestliže za tím jdete, to je to zvrácené učení denominací, které tohle inspirují. Proč? Docílí tím toho, že republikáni ztratí hlasy voličů ve prospěch demokratů, čímž se národní právo barevných lidí vytrácí. To je přesně ta pravda. V tom Duch svatý není. Ti, kteří mají moudrost a poznání, to vidí. Církvi v tomto čase je jedno, jestli se sama prodává. Nevidíte, co se děje?

Nestarám se, že se to natáčí na magnetofonový pásek. Nyní vám to říkám. Co je toho příčinou? Má matka říkala: „Dej ďablovi, co mu dlužíš.“

Tady byl muž, který udělal, co bylo jedině rozumné, byl to Castro. Kapitalisté měli všechny dolary a cenné papíry, mají zlatou měnu, stejně jako Spojené státy. Co udělal? Skoupil všechny ty obligace a každým myslitelným způsobem usiloval ty peníze získat. Ty peníze stáhl, a prosadil měnovou reformu. Uvedl ji do správného pořádku. To je jedině, co by měl udělat také tento národ.

Poslouchali jste zprávy před několika dny? Víte, je to právě tak, jako když prodáváte cenné papíry za zlato. Ty cenné papíry jsou již staženy z oběhu, a z čeho vydává současná vláda peníze? Z daní, které budou vybrány ode dneška za 40 let. To udělala. To rozšířila bez obalu do celého národa Life Line z Washingtonu D.C. Vydávají na každý způsob. Nevidíte, že je to přesně to, co chtějí dělat? Co to je? To jedině, co ještě může přijít, že tento národ zbankrotuje. To jedině rozumné, co je třeba činit – udělat měnovou reformu! Ale oni to nechtějí učinit.

Pod toto současné vedení spadá světové zlato římskokatolického kostela, a to by chtěli koupit. Bohatí Země, jak to říká Bible. Co udělají, než o své jmění přijdou, jako např. tabáková firma Brown and Williamson and Company a jiné firmy? Budou to akceptovat a zlato Říma přijmou a tak prodají své právo prvorozenství. Řím je podporuje. Římský kostel je nyní v politice velice zběhlý. Pan Kennedy přináší tuto finanční závislost také do amerického kabinetu.

Vidíte, oč usilují. A protože jste to před několika dny viděli, víte, že již není potřebí volit. Jak to bývá při volbách zvykem? Jestliže to přinesou noviny a předloží to veřejnosti, potom dají pokyn k tomu, aby se něco podniklo. Když ukázali, jak byly v celém národě ty aparatury nastaveny, bylo jasné, že pan Kennedy bude zvolen skrze zfalšované volby.

Neříká Bible, že se dostane k vládě podvodem a falší? Nu, už nic nemám proti demokratické ani proti republikánské straně, ale hlásám ty skutečnosti jen ze strany Bible.

Co je smyslem voleb? Jim všem bylo úplně jasné, kdo bude prezidentem. Kolik si vás vzpomene na televizní pořad, ve kterém

vystoupily dvě ženy a ta protestantka řekla: „Já budu volit pana Kennedyho.“ Když se jí ptali: „Proč?“ Odpověděla: „Myslím si, že je chytřejší než pan Nixon. Bude lepším prezidentem.“

Potom řekli: „Toto je katolička. Koho budete vy volit?“

Ona řekla: „Jsem římskokatolického vyznání, jsem věrná katolička. Budu volit pana Nixona.“

„Proč?“

Řekla: „Protože si myslím, že pan Nixon bude lepším prezidentem, neboť je více obeznámen s politickými záležitostmi. Zná lépe komunismus.“ Ta žena vyslovila lež.

Dostal jsem knihu „Skutečnosti naší víry“, je to nejpopulárnější katolická kniha, kterou můžete dostat na trhu. V ní se říká: „Jestliže na listině kandidátů stojí jméno katolického kandidáta proti protestantskému, a katolický volič dá svůj hlas protestantovi, bude exkomunikován ze společnosti katolického kostela.“ To souhlasí! A jestliže o stejný úřad usilují dva katolíci, potom vyhledají toho, který je nejvěrnější svému „mateřskému kostelu“ a toho zvolí.

Vidíte ten podvod? Vidíte, čeho chtějí dosáhnout? Vydávají peníze, aby získali rozhodující mocenské postavení a vládli. Jak se to děje? Dosahují toho zlatem, neboť katolický kostel (hierarchie) vlastní zlato světa – 168 000 000 000 dolarů. To je ono. Jen důvěřujte jejich vysokému zlatému standardu, potom vám vaše domy a všechno ostatní nechají, ale vy patříte katolickému kostelu. Celá věc je opatřena správným nadpisem, jak to ukazují svou měnou.

Zdali o tom Bible nemluví? Není to ten obraz, který nám Bible představuje? Co tím chci říci, bratře, je tohle: Dnes říkají: „Bude to krásný kostel. Všichni protestanti se sjednotí.“ Pro lidské oko to vypadá dobře, ale moudrost tohoto světa je před Bohem bláznovstvím, a Bohu se zalíbilo skrze bláznivé kázání zachránit ty, kteří jsou ztraceni skrze katolickou bohoslužbu, které určil za Svoji církve, církve vybudovanou na těchto duchovních vlastnostech a na ničem jiném, co se týká této Země.

Petr řekl: „A protože jste unikli zhoubě, která je ve světě v žádosti po penězích a velikém úspěchu, v radovánkách, jídle, pití a jiných žádostech,

keré máme; a nyní budete vzděláni do Jeho podoby. Toto piši církvi“, řekl. A tady to je. Četli jste to? Natočili jste to? Slyšeli jste to, když jsem to předtím četl? Slyšte, co je psáno zde, v 2. Petrově dopisu. Jak nádherně je to tu napsáno, a je to adresováno jen církvi. Dobrá, poslouvejte jeho, když mluví:

Šimon Petr, služebník a apoštol Ježíše Krista, těm, kteří spolu s námi zároveň drahé dosáhli víry, pro spravedlnost Boha našeho a spasitele Jezukrista. Milost vám a pokoj rozmnožen buď skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho. Jakož nám od jeho Božské moci všechno, co k životu a k pobožnosti náleželo, darováno jest, skrze známost toho, který povolal nás k slávě a ctnosti. A proto veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, abyste skrze ně Božského přirození účastni byli, utekše porušení toho, které je na světě v žádostech.

Chtivost po penězích. Žádost po velkých věcech. Prahnout po slávě. Tyto věci pro věřícího nejsou! My se nestaráme, jestli máme stan nebo chýši! Proč bychom se měli starat? Život nebo smrt, spadnout nebo se utopit: jediné, na čem mi záleží, je království Boží!

I když mi můj byt nebo má rodina nebo cokoli jiného zůstane; ale zachovejme spojení ke Kristu, té naději slávy!

Vestav mne, ó Pane, do toho. Kristus nechť je mojí hlavou! Nechť On skrze mě působí, a na mém základě, mé víře, která je v NĚm zakotvena, mě vzdělává. Nechť síla, poznání, sebeovládání, trpělivost, pobožnost a bratrská láska ve mně působí, ó Pane, je mou modlitbou. Nestarám se, zda přijde život nebo smrt, pády nebo utonutí, ať denominace nebo ne, zda budu mít přítele nebo ne, ale nechť se toto dílo ve mně uskutečňuje. Nechť síla Kristova a Jeho poznání plynou dolů, abych byl schopen jiné učit, neboť Bůh ustanovil do církve apoštolu, proroky, učitele, evangelisty a pastýře, aby připravil a dovedl k dokonalosti všechny tyto ctnosti pro příchod Syna Božího. Každý jednotlivý z těchto kamenů je ze stejného materiálu, jako ten první. Je to stejný materiál. Každá z těchto ctností náleží Jemu, a ty z Něho plynou ven skrze každého z nich. Amen!

Je 12.00 hodin. Kam ten čas utíká? Amen! Milujete Jej? Věříte tomu všemu? Sestra Kiddová mi dnes ráno říkala: „Bratře Billy, nevím, jestli tě

zase uvidím.“ To mě skoro povalilo. Ona si doopravdy myslí, že stárne. Modlím se, aby Bůh ji a bratra Kidda ještě dlouho zachoval.

Dovolte mi říci vám, že nevíme, jak dlouho ještě budeme spolu. Nevím, jak dlouho ještě budu mezi vámi. Bůh mě může ze světa odvolat. Může mě zavolat na jiné pole služby. Vás může někam zavolat. To nevíme, ale snažme se o to, dosáhnout toho. Nechceme to prostě nechat přejít bez povšimnutí. Uchopme to.

Zde je to psáno v Bibli. Zde je obsaženo také všechno ostatní, a kdybych jen měl čas to dělat, víte, že se to nedá stihnout v jediném dni, pak bych to celé vzájemně spojil.

Vidíte, když jsme vyšli s touto zvěstí, vždyť víte, co Duch svatý učinil tam u té tabule? Kolik vás tu tehdy bylo? Anděl Páně sestoupil a namaloval stejný obraz. Vidíte, je to pravda. Nenechte si to vyrvat. Pevně se toho držte, děti. Vzpomeňte si, stavte na své víře, síle ctnosti, poznání, trpělivosti atd.

Nuže, myslím, že tu mám kus papíru, jestli mi to nevypadlo při kázání. Správně, tady to je. Jestliže si chcete prohlédnout ten náčrtek, možná, že vám to pomůže všechno lépe pochopit. Možná, že si z toho budete moci něco obkreslit. Připnu to tady, abyste na to dobře viděli a mohli si to obkreslit.

Nyní bych chtěl, abyste přijali, co jste slyšeli, zkoumali to a porovnali, a potom podle toho jednali. Nechtěl bych, abyste to jen studovali anebo šli kolem toho dále, ale jedněte podle toho, jestliže jste na tu cestu vstoupili. Upřímně to přijměte. Neříkejte: „Dobře, jsem rád, že jsem to slyšel.“ Tak se vedlo také mně. Ale slyšet a přijímat to, to je něco jiného.

Je sedm schopností, kterými se vyznačuje dokonalý mužný věk v Kristu. Existuje sedm období církve, ve kterých Bůh církev k těmto schopnostem uváděl, a On má sedm zvěstovatelů, kteří svůj úkol splnili.

Stále znovu je to ten počet sedm. Sedm je číslo Božího dokončení, a tři je číslem Boží dokonalosti. Tak to jsou ty tři a sedm. Tak je to matematicky, duchovně a Slovem a svědectvím Ducha svatého všechno dokonáno. Zahloubte se do těchto věcí, přidejte je k vaší víře, abychom rostli do plného mužného věku Kristova, takže jsme navzájem spojeni

v Boží lásce, Boží bázní, se vzájemnou úctou v srdcích, se vzájemnou hlubokou ohleduplností, s bratrskou a sesterskou láskou – ne ve sprostotě.

Nemá to být nic jiného než život v čistotě Ducha Božího; žijte spolu, buďte křesťany, putujte ve víře, nechte vámi proudit sílu Boží. Nechte rozhodovat poznání Boží, když se jedná o zvrácené nebo správné. Jestliže ďábel něco nabízí, co není podle Písma, jděte pryč.

Mohu si představit, že apoštolové jednali jinak než my. Zřejmě to byli lidé, kteří toho mnoho nenamluvili, než vystoupili na kazatelnu. Šli a vykonali, k čemu měli pověření, a pak ten pult opustili. Měli sílu, měli ctnost. Nevedli s lidmi žádné polemiky, věděli, kde stáli. Tady to je, věděli, v koho věří. Šli kupředu v Duchu.

Před několika večery jsem řekl: „Stačil malý pokyn od Boha a již věděli, co je třeba činit. Pak je už nemohlo nic zadržet.“ Ti se neptali, nelámali si hlavu, také se nestarali, mají-li činit toto nebo ono. Šli kupředu a vykonali to, jak jim to bylo uloženo. Způsobil to jen malý pokyn Boží. To je ono. Proč? Jak mohli vědět, že je to pokyn od Boha? Oni měli všechny ty ctnosti, všechny ty schopnosti, a na první malý Boží pokyn každou maličkost hned porovnávali s jeho Slovem. Věděli, že to bylo Slovo Boží a šli kupředu. Nemuseli se o nic starat. Jestliže Bůh mluvil, vyšli.

Bůh mluví k nám a my říkáme: „Dobře, začneme. Uvidíme, jestli tohoto života můžeme dosáhnout.“ To první, co zpozorujete, je, že vás někdo vyvede z míry. No jistě, ďábel. Měli byste se mnou prožít, jak se mě dnes ráno před shromážděním snažil zdržet. To byste jednou měli zažít.

Ó milosrdenství, pokaždé musím bojovat, jestliže se zmíním o shromáždění. A když se chci modlit za nemocné, a někdo umírá a není zachráněn, pak během 10 minut 30x zvoní telefon, pokud mohou v tak krátkém čase následovat, aby mi v tom bylo zabráněno. Každý říká asi toto: „Ó bratře Branhame, ty jsi přece chtěl dělat toto nebo ono“, ale tady jde o jednu duši.

Před několika večery mě volali k jednomu mladému muži. Mluvil jsem s ním dole v supermarketu, je tomu již několik let. Propadl alkoholu. Toho mladého muže jsem znal, milý, sympatický hoch. Ale byl to hříšník. A tak mi volala jeho matka. Myslím, že několikrát řekla „doktor“ a „Billy“ a konečně jsem dostal tu zprávu. A když jsem tu zprávu skutečně obdržel,

musel jsem bojovat jako nikdy ve svém životě, abych se k tomu chlapci dostal. A když jsem tam dorazil, již mě ten ubožák nepoznával. Ležel úplně bez hnutí a nelepšilo se to s ním. Jeho otec jej hladil a říkal: „Drahoušku“, a tomu muži je 51 let. Dále říkal: „Miláčku, udělej tohle“ a „lež klidně“. On se snažil pozdvihnout a tenkými vyhublými pažemi se opíral o silné ruce svého otce. Ten hoch měl tak strašnou rakovinu, celé jeho tělo bylo již jen rakovina. Všechny jeho tělesné orgány byly rakovinou napadeny. Dokonce i krev tím měl zamořenou. A nyní se snažil pozdvihnout.

Vzal jsem ho za ruku a řekl: „Woodrowe, Woodrowe, jsem bratr Branham.“

Jeho otec řekl: „Nevíš, že to je bratr Billy, Woodrowe, bratr Billy.“

On vzlykal. Jeho otec přihlížel a řekl: „Billy, přišel jsi trochu pozdě.“

Řekl jsem: „Ne, nikdy není pozdě. ON je tady. Měl jsem boj.“ Byli tam ještě někteří chlapci, také hříšníci, byli to jeho příbuzní, stáli u toho.

Řekl jsem: „Vidíte hoši, připravte se, neboť i vy dospějete k tomuto bodu. Můžete k tomu dorazit velice brzy. Třeba se k tomu nepropracujete prostřednictvím rakoviny; může to být něco jiného, můžete vykrváčet na dálnici nebo něco takového. Ale jednou se to stane.“

Mluvili jsme k nim. Čekal jsem, abych viděl, co Duch řekne, že mám udělat. To první, co jsem postřehl, byl malý pokyn. „Polož na něho své ruce.“ Přecházel jsem sem a tam a řekl: „Všichni skloňte své hlavy.“ Sklonili své hlavy; byli tam 2 nebo 3 mladí muži. Položil jsem na něho ruce. Řekl jsem: „Pane Bože, dej tomuto chlapci vědět, co se s ním děje; neboť se musí potkat se smrtí. Umírá. Ďábel ho zranil a on umírá. Upil se k smrti. Nyní je zde v této situaci; prosím, Pane, buď mu milostiv.“

Druhého rána, potom, co jsem se za něho modlil, seděl zpřímá a rozmlouval se svým otcem.

Nedávno mě volali dolů do nemocnice k Busty Rodgersovi. Byl jsem tam venku toho dne, co jsem kázal v Middletownu, kde byla uzdravena malá Georgie Carterová, na to si jistě všichni vzpomínáte. Byl tam bratr Smith, metodistický kazatel a říkal: „Jestliže se někdo dal pokřtít na jméno Ježíše Krista, ať z mého stanu odejde.“

Tak jako tam v Tottensfordu, kde jsme měli shromáždění. Oni mě zatratili za všechno, nač jen pomyslíte. Já jsem nikdy neřekl ani slovo. Šel jsem svou cestou. Měl jsem pověření. Pán mi ukázal vidění. Byl tam beránek. Zapletl se někde v poušti. Myslím, že si všichni na to vidění vzpomínáte. Nu, dobrá. Procházel jsem tou pouští a chtěl jsem tam lovit. Jel jsem do Tottensfordu. Bratr Wright ví, že jsme tam jeli. Nevěděl jsem, co mám dělat. Koupil jsem si malé pouzdro na mýdlo za 10 centů. Vyšel jsem z obchodu, stál jsem tam na schodech a kázal. On řekl, že chce jet na to návrší, aby něco zařídil. Šel jsem s ním. Tam nahoře stál velký, starý baptistický kostel, který byl prázdný. Pán mi řekl: „Zastav, nejezdí dál.“

Já jsem řekl: „Nech mě tu vystoupit bratře Wrighte“, a on zastavil. Jel nahoru a vrátil se. Šel jsem tam, a ty dveře jsem nemohl otevřít. Řekl jsem: „Pane, jestliže jsi se mnou, a chceš, abych ten kostel použil, otevři mi dveře.“ Posadil jsem se tam a přemýšlel.

Zaslechl jsem někoho přicházet. Přišel nahoru a řekl: „Jak se máš? Chtěl jsi do kostela?“

Odpověděl jsem: „Ano, můj pane.“

Řekl: „Mám tu klíč.“

Začali jsme se shromážděními. V prvním týdnu skoro nikdo nepřišel. Prvního večera se shromáždění zúčastnil bratr Wright s rodinou. Na konci týdne však lidé v tom kostele mohli sotva stát. Ale ten beránek podle toho vidění tam nepřišel.

Během té doby byl zachráněn bratr Hall, nynější kazatel toho sboru. Avšak toho beránka jsem nemohl najít. Po nějakém čase, mimo budovu sboru, bylo pod návrším malé děvče. Devět let a osm měsíců se nehýbalo, leželo tam na místě.

Vy přece ten příběh znáte. Odpoledne, když tam stál Busty Rodgers, velký, silný bojovník, šel jsem ven. Shromáždila se tam skupina sboru bratra Smitha, kteří se mi vysmívali a rouhali, protože jsem křtil na jméno Ježíše. Vstoupil jsem do té špinavé vody Tottensfordu, do řeky, která silně hučela. Dva diakoni šli se mnou.

Řekl jsem: „Stojím tu dnes odpoledne a zastupuji svaté Boží Písmo.“ Četl jsem v Bibli místo, kde Petr řekl: „Čiňte pokání a nechte se pokřtít na

jméno Ježíše Krista k odpuštění hříchů.“ Obrátil jsem se a podal jsem knihu jednomu z diakonů, vešel jsem tam a řekl: „Kdo z vás se odvrátil od svých hříchů, bude poslušný a přijde.“

Vstoupil jsem do vody, a řekl: „Zdá se mi, že na každé větvi sedí anděl“, a šel jsem dále. Pokřtil jsem dva nebo tři, když celé jeho shromáždění, - ženy v krásných hedvábných šatech - vstoupily do vody a hlasitě křičely. Celé shromáždění jsem pokřtil na jméno Ježíše Krista. To víte.

Dostal jsem odtamtud fotografii. Tam se to stalo. Co to bylo? Vidíte? Přidejte to k vaší síle ctnosti. Nechte to stát. Bůh ví, jak se to musí stát. Bůh ví, jak se ty věci dějí. Nechte je, ať říkají, co chtějí, to je jedno. Nedejte se tím rušit.

Když to viděl Busty Rodgers, který tam stál, řekl: „Nyní tomu věřím z celého srdce“, a šel ve svém pěkném obleku do vody a byl pokřtěn na jméno Ježíše Krista.

Asi po třech nebo čtyřech letech mne volali do nemocnice v New Albany. Tam ležel, měl rakovinu, blízko smrti; rakovina ho úplně sežrala. Lékaři mu dávali jen pár hodin života. Ten lékař řekl: „Umírá, pojď rychle.“ Šel jsem do jeho pokoje.

Když jsem tam stál a modlil se, řekl bratr Rodgers: „Billy, tam je duha, která ustupuje do toho rohu.“ Otočil jsem se, abych se podíval. Řekl jsem: „Busty, to je znamení smlouvy, smlouvy krve, která tě zachraňuje.“ Položil jsem na něho ruce a řekl jsem: „Pane Bože, skrze vidění jsi mi dokázal, že tu jsi. To je to znamení smlouvy: Jeho ranami jsme uzdraveni.“ Položil jsem na něho ruce, a on se uzdravil. Brzy jej poslali domů.

Asi po čtyřech letech vandroval podél řeky a jako vždycky rybařil. Ale kolem hlitanu v blízkosti žaludku, kde byla ta rakovina, to místo ztvrdlo, a utvořila se tam uzlina. Lékaři, udatní reci nemocnice mu řekli, že mají ozařovací přístroj – kobalt, který by tu uzlinu rozpustil, aby hlitanem mohlo projít více potravy. Měl problém se pořádně najíst, mohl jíst jen pomalu. Busty tam šel, aby si to nechal udělat. Nevěděl jsem, že tam byl. Ale když jej operovali, dostal křeče a nato záchvat. Na jednu stranu zůstal ochrnutý. Jediné nač se zmohl, aspoň trošku mohl volat. Vzal tužku a volal asi takto: „Uh, uh, uh“, a pokoušel se psát, ale i jeho zdravá ruka se velice třásla. Na

levou stranu byl po srdečním záchvatu ochrnutý. Pravou rukou namáhavě psal: „Ježíš mě zachránil devatenáct set...“, nedokázal to dopsat.

Když jeho žena řekla: „Bratře Branhame, nevím, co tím chce říci“, odpověděl jsem: „Paní Rodgersová, minul, že roku devatenáct set... byl zachráněn, a pokřtěn na jméno Ježíše. To se nyní projevuje. Nebojí se zemřít.“

Modlil jsem se: „Pane Bože, zachovej jeho život. Prosím ve jménu Ježíše, abys jeho život zachoval.“ Položil jsem na něho ruce. Srdeční záchvat pominul, cukání ustalo, pozdvihl se na posteli, a nyní je zdrav a svěží a vydává svědectví.

Přidejte ke své víře sílu ctnosti, k síle ctnosti poznání, k poznání sebeovládání, k sebeovládání trpělivost, k trpělivosti pobožnost, k pobožnosti bratrskou lásku, k bratrské lásce Ducha svatého, a Kristus bude mít ve vás příbytek. Jemu podřízeni, Duchu svatému – to je Duch Ježíše Krista v církvi, který tyto ctnosti zjevuje.

Ach, je již 12.15 hodin. (Bratr Branham zpívá)

*Miluji Jej, miluji Jej,
neboť On mne dříve miloval*

Dávno, dříve než jsi vůbec byl na světě.

*a vykoupil moji spásu
na kříži Golgaty.*

Odkud to vím? – neboť On mne dříve miloval.

*Miluji Jej, miluji Jej
neboť On mne dříve miloval*

To je ten důvod.

*a vykoupil moji spásu
na kříži Golgaty.*

Posvětil jsem se Mu tohoto jitra z celého srdce. Prosím, abych se s Jeho pomocí a milostí denně bez ustání namáhal, dokud nepocítím plynout do své malé postavy každý tento požadavek. Až budu moci být zjevením

živého Krista roven Jemu, neboť se stal za mne hříchem, abych já se stal
spravedlností Boží. ON převzal mé místo.

Pane, dovol mi nyní zaujmout Tvé místo, neboť pro to On zemřel.

Kolik vás to chce skrze milost Boží také slíbit? Se skloněnými hlavami
a s pozdviženýma rukama:

Miluji Jež...

To slibuji Pane. Tento sbor to slibuje – dokonalý mužný věk v Kristu.

*Neboť On mne dříve miloval
a vykoupil moji spásu na kříži Golgaty.*
